

LUKAS

¹ Efterdi mange have taget sig for at forfatte en Beretning om de Ting, som ere fuldbyrdede iblandt os,

² således som de, der fra Begyndelsen bleve Øjenvidner og Ordets Tjenere, have overleveret os:

³ så har også jeg besluttet, efter nøje at have gennemgået alt forfra, at nedskrive det for dig i Orden, mægtigste Theofilus!

⁴ for at du kan erkende Pålideligheden af de Ting, hvorom du er bleven mundtligt undervist.

⁵ I de Dage, da Herodes var Konge i Judæa, var der en Præst af Abias Skifte, ved Navn Sakarias; og han havde en Hustru af Arons Døtre, og hendes Navn var Elisabeth.

⁶ Men de vare begge retfærdige for Gud og vandrede udadlige i alle Herrens Bud og Forskrifter.

⁷ Og de havde intet Barn, efterdi Elisabeth var ufrugtbar, og de vare begge fremrykkede i Alder.

⁸ Men det skete, medens han efter sit Skiftes Orden gjorde Præstetjeneste for Gud,

⁹ tilfaldt det ham efter Præstetjenestens Sædvane at gå ind i Herrens Tempel og bringe Røgelseofferet.

¹⁰ Og hele Folkets Mængde holdt Bøn udenfor i Røgelseofferets Time.

¹¹ Men en Herrens Engel viste sig for ham, stående ved den højre Side af Røgelsesalteret.

¹² Og da Sakarias så ham, forfærdedes han, og Frygt faldt over ham.

¹³ Men Engelen sagde til ham: "Frygt ikke, Sakarias! thi din Bøn er hørt, og din Hustru Elisabeth skal føde dig en Søn, og du skal kalde hans Navn Johannes.

¹⁴ Og han skal blive dig til Glæde og Fryd, og mange skulle glædes over hans Fødsel;

¹⁵ thi han skal være stor for Herren. Og Vin og stærk Drik skal han ej drikke, og han skal fyldes med den Helligånd alt fra Moders Liv,

¹⁶ og mange af Israels Børn skal han omvende til Herren deres Gud.

¹⁷ Og han skal gå foran for ham i Elias's Ånd og Kraft for at vende Fædres Hjerter til Børn og genstridige til retfærdiges Sind for at berede Herren et velskikket folk."

¹⁸ Og Sakarias sagde til Engelen: "Hvorpå skal jeg kende dette? thi jeg er gammel, og min Hustru er fremrykket i Alder."

¹⁹ Og Engelen svarede og sagde til ham: "Jeg er Gabriel, som står for Guds Åsyn, og jeg er udsendt for at tale til dig og for at forkynde dig dette Glædesbudskab.

²⁰ Og se, du skal blive stum og ikke kunne tale indtil den Dag, da dette sker, fordi du ikke troede mine Ord, som dog skulle fuldbyrdes i deres Tid,"

²¹ Og folket biede efter Sakarias, og de undrede sig over, at han tøvede i Templet.

²² Og da han kom ud, kunde han ikke tale til dem, og de forstode, at han havde set et Syn i Templet; og han gjorde Tegn til dem og forblev stum.

²³ Og det skete, da hans Tjenestes Dage vare fuldendte, gik han hjem til sit Hus.

²⁴ Men efter disse Dage blev hans Hustru Elisabeth frugtsommelig, og hun skjulte sig fem Måneder og sagde:

²⁵ "Således har Herren gjort imod mig i de Dage, da han så til mig for at borttage min Skam iblandt Mennesker."

²⁶ Men i den sjette Måned blev Engelen Gabriel sendt fra Gud til en By i Galilæa, som hedder Nazareth,

²⁷ til en Jomfru, som var trolovet med en Mand ved Navn Josef, af Davids Hus; og Jomfruens Navn var Maria.

²⁸ Og Engelen kom ind til hende og sagde: "Hil være dig, du benådede, Herren er med dig, du velsignede iblandt Kvinder!"

²⁹ Men hun blev forfærdet over den Tale, og hun tænkte, hvad dette skulde være for en Hilsen.

³⁰ Og Engelen sagde til hende: "Frygt ikke, Maria! thi du har fundet Nåde hos Gud.

³¹ Og se, du skal undfange og føde en Søn, og du skal kalde hans Navn Jesus.

³² Han skal være stor og kaldes den Højstes Søn; og Gud Herren skal give ham Davids, hans Faders Trone.

³³ Og han skal være Konge over Jakobs Hus evindeligt, og der skal ikke være Ende på hans Kongedømme."

³⁴ Men Maria sagde til Engelen: "Hvorledes skal dette gå til, efterdi jeg ikke ved af nogen Mand?"

³⁵ Og Engelen svarede og sagde til hende: "Den Helligånd skal komme over dig, og den Højstes Kraft skal overskygge dig; derfor skal også det hellige, som fødes, kaldes Guds Søn.

³⁶ Og se, Elisabeth din Frænke, også hun har undfanget en Søn i sin Alderdom, og denne Måned er den sjette for hende, som kaldes ufrugtbar.

³⁷ Thi intet vil være umuligt for Gud."

³⁸ Men Maria sagde: "Se, jeg er Herrens Tjenerinde; mig ske efter dit Ord!" Og Engelen skiltes fra hende.

³⁹ Men Maria stod op i de samme Dage og drog skyndsomt til Bjergeten til en By i Juda.

⁴⁰ Og hun kom ind i Sakarias's Hus og hilste Elisabeth.

⁴¹ Og det skete, da Elisabeth hørte Marias Hilsen, sprang Fosteret i hendes Liv. Og Elisabeth blev fyldt med den Helligånd

⁴² og råbte med høj Røst og sagde: "Velsignet er du iblandt Kvinder! og velsignet er dit Livs Frugt!

⁴³ Og hvorledes times dette mig, at min Herres Moder kommer til mig?

⁴⁴ Thi se, da din Hilsens Røst nåede mine Øren, sprang Fosteret i mit Liv med Fryd.

⁴⁵ Og salig er hun, som troede; thi det skal fuldkommes, hvad der er sagt hende af Herren,"

⁴⁶ Og Maria sagde: "Min Sjæl ophøjer Herren;

⁴⁷ og min Ånd fryder sig over Gud, min Frelser;

⁴⁸ thi han har set til sin Tjenerindes Ringhed. Thi se, nu herefter skulle alle Slægter prise mig

salig,

⁴⁹ fordi den mægtige har gjort store Ting imod mig. Og hans Navn er helligt;

⁵⁰ og hans Barmhertighed varer fra Slægt til Slægt over dem, som frygte ham.

⁵¹ Han har øvet Vælde med sin Arm; han har adspredt dem, som ere hovmodige i deres Hjertes Tanke.

⁵² Han har nedstødt mægtige fra Troner og ophøjet ringe.

⁵³ Hungrige har han mættet med gode Gaver, og rige har han sendt tomhændede bort.

⁵⁴ Han har taget sig af sin Tjener Israel for at ihukomme Barmhertighed

⁵⁵ imod Abraham og hans Sæd til evig Tid, således som han talte til vore Fædre.”

⁵⁶ Og Maria blev hos hende omtrent tre Måneder, og hun drog til sit Hjem igen.

⁵⁷ Men for Elisabeth fuldkommedes Tiden til, at hun skulde føde, og hun fødte en Søn.

⁵⁸ Og hendes Naboer og Slægtninge hørte, at Herren havde gjort sin Barmhertighed stor imod hende, og de glædede sig med hende.

⁵⁹ Og det skete på den ottende Dag, da kom de for at omskære Barnet; og de vilde kalde det Sakarias efter Faderens Navn.

⁶⁰ Og hans Moder svarede og sagde: “Nej, han skal kaldes Johannes.”

⁶¹ Og de sagde til hende: “Der er ingen i din Slægt, som kaldes med dette Navn.”

⁶² Men de gjorde Tegn til hans Fader om, hvad han vilde, det skulde kaldes.

⁶³ Og han forlangte en Tavle og skrev disse Ord: "Johannes er hans Navn." Og de undrede sig alle.

⁶⁴ Men straks oplodes hans Mund og hans Tunge, og han talte og priste Gud.

⁶⁵ Og der kom en Frygt over alle, som boede omkring dem, og alt dette rygtedes over hele Judæas Bjergegn.

⁶⁶ Og alle, som hørte det, lagde sig det på Hjerte og sagde: "Hvad mon der skal blive af dette Barn?" Thi Herrens Hånd var med ham.

⁶⁷ Og Sakarias, hans Fader, blev fyldt med den Helligånd, og han profeterede og sagde:

⁶⁸ "Lovet være Herren, Israels Gud! thi han har besøgt og forløst sit Folk

⁶⁹ og har oprejst os et Frelsens Horn* i sin Tjener Davids Hus, { [*en kraftig Frelse.] }

⁷⁰ således som han talte ved sine hellige Profeters Mund fra fordums Tid,

⁷¹ en Frelse fra vore Fjender og fra alle deres Hånd, som hade os,

⁷² for at gøre Barmhjertighed imod vore Fædre og ihukomme sin hellige Pagt,

⁷³ den Ed, som han svor vor Fader Abraham, at han vilde give os,

⁷⁴ at vi, friede fra vore Fjenders Hånd, skulde tjene ham uden Frygt,

⁷⁵ i Hellighed og Retfærdighed for hans Åsyn, alle vore Dage.

⁷⁶ Men også du, Barnlille! skal kaldes den Højstes Profet; thi du skal gå foran for Herrens Åsyn for at berede hans Veje,

⁷⁷ for at give hans Folk Erkendelse af Frelse ved

deres Synders Forladelse,

⁷⁸ for vor Guds inderlige Barmhjertigheds Skyld, ved hvilken Lyset fra det høje har besøgt os

⁷⁹ for at skinne for dem, som sidde i Mørke og i Dødens Skygge, for at lede vore Fødder ind på Fredens Vej,”

⁸⁰ Men Barnet voksede og blev styrket i Ånden; og han var i Ørkenerne indtil den Dag, da han trådte frem for Israel.

2

¹ Men det skete i de dage, at en Befaling udgik fra Kejser Augustus, at al Verden skulde skrives i Mandtal.

² (Denne første Indskrivning skete, da Kvirinius var Landshøvding i Syrien,)

³ Og alle gik for at lade sig indskrive, hver til sin By.

⁴ Og også Josef gik op fra Galilæa, fra Byen Nazareth til Judæa til Davids By, som kaldes Bethlehem, fordi han var af Davids Hus og Slægt,

⁵ for at lade sig indskrive tillige med Maria, sin trolovede, som var frugtsommelig.

⁶ Men det skete, medens de vare der, blev Tiden fuldkommet til, at hun skulde føde.

⁷ Og hun fødte sin Søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en Krybbe; thi der var ikke Rum for dem i Herberget.

⁸ Og der var Hyrder i den samme Egn, som lå ude på Marken og holdt Nattevagt over deres Hjord.

⁹ Og se, en Herrens Engel stod for dem, og Herrens Herlighed skinnede om dem, og de frygtede såre.

¹⁰ Og Engelen sagde til dem: "Frygter ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor Glæde, som skal være for hele Folket.

¹¹ Thi eder er i dag en Frelser født, som er den Herre Kristus i Davids By.

¹² Og dette skulle I have til Tegn: I skulle finde et Barn svøbt, liggende i en Krybbe."

¹³ Og straks var der med Engelen en himmelsk Hærskares Mangfoldighed, som lovede Gud og sagde:

¹⁴ "Ære være Gud i det højeste! og Fred på Jorden! i Mennesker Velbehag!"

¹⁵ Og det skete, da Englene vare farne fra dem til Himmelen, sagde Hyrderne til hverandre: "Lader os dog gå til Bethlehem og se dette, som er sket, hvilket Herren har kundgjort os."

¹⁶ Og de skyndte sig og kom og fandt både Maria og Josef, og Barnet liggende i Krybben.

¹⁷ Men da de så det, kundgjorde de, hvad der var talt til dem om dette Barn.

¹⁸ Og alle de, som hørte det, undrede sig over det, der blev talt til dem af Hyrderne.

¹⁹ Men Maria gemte alle disse Ord og overvejede dem i sit Hjerte.

²⁰ Og Hyrderne vendte tilbage, idet de priste og lovede Gud for alt, hvad de havde hørt og set, således som der var talt til dem.

²¹ Og da otte Dage vare fuldkommede, så han skulde omskæres, da blev hans Navn kaldt Jesus, som det var kaldt af Engelen, før han blev

undfangen i Moders Liv.

²² Og da deres Renselsesdage efter Mose Lov vare fuldkommede, bragte de ham op til Jerusalem for at fremstille ham for Herren,

²³ som der er skrevet i Herrens Lov, at alt Mandkøn, som åbner Moders Liv, skal kaldes helligt for Herren,

²⁴ og for at bringe Offer efter det, som er sagt i Herrens Lov, et Par Turtelduer eller to unge Duer.

²⁵ Og se, der var en Mand i Jerusalem ved Navn Simeon, og denne Mand var retfærdig og gudfrygtig og forventede Israels Trøst, og den Helligånd var over ham.

²⁶ Og det var varslet ham af den Helligånd, at han ikke skulde se Døden, førend han havde set Herrens Salvede.

²⁷ Og han kom af Åndens Drift til Helligdommen; og idet Forældrene bragte Barnet Jesus ind for at gøre med ham efter Lovens Skik,

²⁸ da tog han det på sine Arme og priste Gud og sagde:

²⁹ "Herre! nu lader du din Tjener fare i Fred, efter dit Ord.

³⁰ Thi mine Øjne have set din Frelse,

³¹ som du beredte for alle Folkeslagenes Åsyn,

³² et Lys til at oplyse Hedningerne og en Herlighed for dit Folk Israel."

³³ Og hans Fader og hans Moder undrede sig over de Ting, som bleve sagte om ham.

³⁴ Og Simeon velsignede dem og sagde til hans Moder Maria: "Se, denne er sat mange i Israel til Fald og Oprensning og til et Tegn, som imodsiges,

³⁵ ja, også din egen Sjæl skal et Sværd gennemtrænge! for at mange Hjerters Tanker skulle åbenbares.”

³⁶ Og der var en Profetinde Anna, Fanuels Datter, af Asers Stamme; hun var meget fremrykket i Alder, havde levet syv År med sin Mand efter sin Jomfrustand

³⁷ og var nu en Enke ved fire og firsindstyve År, og hun veg ikke fra Helligdommen, tjenende Gud med Faste og Bønner Nat og Dag.

³⁸ Og hun trådte til i den samme Stund og priste Gud og talte om ham til alle, som forventede Jerusalems Forløsning.

³⁹ Og da de havde fuldbyrdet alle Ting efter Herrens Lov, vendte de tilbage til Galilæa til deres egen By Nazareth.

⁴⁰ Men Barnet voksede og blev stærkt og blev fuldt af Visdom: og Guds Nåde var over det.

⁴¹ Og hans Forældre drog hvert År op til Jerusalem på Påskehøjtiden.

⁴² Og da han var bleven tolv År gammel, og de gik op efter Højtidens Sædvane

⁴³ og havde tilendebragt de Dage, blev Barnet Jesus i Jerusalem, medens de drog hjem, og hans Forældre mærkede det ikke.

⁴⁴ Men da de mente, at han var i Rejsefølget, kom de en Dags Rejse frem, og de ledte efter ham iblandt deres Slægtninge og Kyndinge.

⁴⁵ Og da de ikke fandt ham, vendte de tilbage til Jerusalem og ledte efter ham.

⁴⁶ Og det skete efter tre Dage, da fandt de ham i Helligdommen, hvor han sad midt iblandt

Lærerne og både hørte på dem og adspurgte dem.

⁴⁷ Men alle, som hørte ham, undrede sig såre over hans Forstand og Svar.

⁴⁸ Og da de så ham, bleve de forfærdede; og hans Moder sagde til ham: "Barn! hvorfor gjorde du således imod os? Se, din Fader og jeg have ledt efter dig med Smerte."

⁴⁹ Og han sagde til dem: "Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders Gerning?"

⁵⁰ Og de forstode ikke det Ord, som han talte til dem.

⁵¹ Og han drog ned med dem og kom til Nazareth og var dem lydige og hans Moder gemte alle de Ord i sit Hjerte.

⁵² Og Jesus forfremmedes i Visdom og Alder og yndest hos Gud og Mennesker.

3

¹ Men i Kejser Tiberius's femtende Regeringsår, da Pontius Pilatus var Landshøvding i Judæa, og Herodes var Fjerdingsfyrste i Galilæa, og hans Broder Filip var Fjerdingsfyrste i Ituræa og Trakonitis's Land og Lysanias Fjerdingsfyrste i Abilene,

² medens Annas og Kajfas vare Ypperstepræster, kom Guds Ord til Johannes, Sakarias's Søn, i Ørkenen.

³ Og han gik ud i hele Omegnen om Jordan og prædikede Omvendelses-Dåb til Syndernes Forladelse,

⁴ som der er skrevet i Profeten Esajas's Talers Bog: "Der er en Røst af en, som råber i Ørkenen: Bereder Herrens Vej, gør hans Stier jævne;

⁵ hver Dal skal opfyldes, og hvert Bjerg og Høj skal nedtrykkes, og det krumme skal gøres lige, og de ujævne Veje skulle gøres jævne;

⁶ og alt Kød skal se Guds Frelse."

⁷ Han sagde altså til de Skarer, som gik ud for at døbes af ham: "I Øgleunger! hvem har lært eder at fly fra den kommende Vrede?"

⁸ Bærer da Frugter, som ere Omvendelsen værdige, og begynder ikke at sige ved eder selv: Vi have Abraham til Fader; thi jeg siger eder, at Gud kan opvække Abraham Børn af disse Sten.

⁹ Men Øksen ligger også allerede ved Roden af Træerne; så bliver da hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, omhugget og kastet i Ilden."

¹⁰ Og Skarerne spurgte ham og sagde: "Hvad skulle vi da gøre?"

¹¹ Men han svarede og sagde til dem: "Den, som har to Kjortler, dele med den, som ingen har; og den, som har Mad, gøre ligeså!"

¹² Men også Toldere kom for at døbes, og de sagde til ham: "Mester! hvad skulle vi gøre?"

¹³ Men han sagde til dem: "Kræver intet ud over, hvad eder er forordnet."

¹⁴ Men også Krigsfolk spurgte ham og sagde: "Hvad skulle vi da gøre?" Og han sagde til dem: "Øver ikke Vold imod nogen, bruger ikke Underfundighed imod nogen, og lader eder nøje med eders Sold!"

¹⁵ Men da Folket var i Forventning, og alle tænkte i deres Hjerter om Johannes, om ikke han

skulde være Kristus,

¹⁶ da svarede Johannes og sagde til alle: "Jeg døber eder med Vand; men den kommer, som er stærkere end jeg, og hvis Skotvinge jeg ikke er værdig at løse; han skal døbe eder med den Helligånd og Ild.

¹⁷ Hans Kasteskovl er i hans Hånd, for at han skal gennemrense sin Lo og sanke Hveden i sin Lade, men Avnerne skal han opbrænde med uslukkelig Ild."

¹⁸ Ligeså formanede han også Folket om mange andre Ting og forkyndte dem Evangeliet.

¹⁹ Men da Fjerdingsfyrsten Herodes blev revset af ham for hans Broders Hustru, Herodias's Skyld og for alt det onde, som Herodes gjorde,

²⁰ så føjede han til alt det øvrige også dette, at han kastede Johannes i Fængsel.

²¹ Men medens hele Folket blev døbt, skete det, da også Jesus var bleven døbt og bad, at Himmelen åbnedes,

²² og at den Helligånd dalede ned over ham i legemlig Skikkelse som en Due, og at en Røst lød fra Himmelen: "Du er min Søn, den elskede, i dig har jeg Velbehag."

²³ Og Jesus selv var omtrent tredive År, da han begyndte, og han var, som man holdt for, en Søn af Josef Elis Søn,

²⁴ Matthats Søn, Levis Søn, Melkis Søn, Jannajs Søn, Josefs Søn,

²⁵ Mattathias's Søn, Amos's Søn, Naums Søn, Eslis Søn, Naggajs Søn,

²⁶ Måths Søn, Mattathias's Søn, Semeis Søn, Josefs Søn, Judas Søn,

²⁷ Joanans Søn, Resas Søn, Zorobabels Søn; Salathiels Søn, Neris Søn.

²⁸ Melkis Søn, Addis Søn, Kosams Søn, Elmadams Søn, Ers Søn,

²⁹ Jesu Søn, Eliezers Søn, Jorims Søn, Matthats Søn, Levis Søn,

³⁰ Simeons Søn, Judas Søn, Josets Søn, Jonams Søn, Eliakims Søn,

³¹ Meleas Søn, Mennas Søn, Mattathas Søn, Nathans Søn, Davids Søn,

³² Isajs Søn, Obeds Søn, Boas's Søn, Salmons Søn, Nassons Søn,

³³ Aminadabs Søn, Arams Søn, Esroms Søn, Fares's Søn, Judas Søn,

³⁴ Jakobs Søn, Isaks Søn, Abrahams Søn, Tharas Søn, Nakors Sn,

³⁵ Seruks Søn, Ragaus Søn, Faleks Søn, Ebers Søn, Salas Søn,

³⁶ Kajnans Søn, Arfaksads Søn, Sems Søn, Noas Søn, Lameks Søn,

³⁷ Methusalas Søn, Enoks Søn, Jareds Søn, Maleleels Søn, Kajnans Søn,

³⁸ Enos's Søn, Seths Søn, Adams Søn, Guds Søn.

4

¹ Men Jesus vendte tilbage fra Jorden fuld af den Helligånd og blev ført af Ånden i Ørkenen

² i fyrretyve Dage, medens han blev fristet af Djævelen. Og han spiste intet i de Dage; og da de havde Ende, blev han hungrig.

³ Og Djævelen sagde til ham: "Dersom du er Guds Søn, da sig til denne Sten, at den skal blive Brød."

4 Og Jesus svarede ham: "Der er skrevet: Mennesket skal ikke leve af Brød alene."

5 Og han førte ham op og viste ham alle Verdens Riger i et øjeblik.

6 Og Djævelen sagde til ham: "Dig vil jeg give hele denne Magt og deres* Herlighed; thi den er mig overgivet, og jeg giver den, til hvem jeg vil. { [*d. e. Rigernes.] }

7 Dersom du altså vil tilbede mig, skal den helt tilhøre dig."

8 Og Jesus svarede ham og sagde: "Der er skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene."

9 Og han førte ham til Jerusalem og stillede ham på Helligdommens Tinde og sagde til ham: "Dersom du er Guds Søn, da kast dig ned herfra;

10 thi der er skrevet: Han skal give sine Engle Befaling om dig, at de skulle bevare dig,

11 og at de skulle bære dig på Hænderne, for at du ikke skal støde din Fod på nogen Sten."

12 Og Jesus svarede og sagde til ham: "Der er sagt: Du må ikke friste Herren din Gud."

13 Og da Djævelen havde endt al Fristelse, veg han fra ham til en Tid.

14 Og Jesus vendte i Åndens Kraft tilbage til Galilæa, og Rygtet om ham kom ud i hele det omliggende Land.

15 Og selv lærte han i deres Synagoger og blev prist af alle.

16 Og han kom til Nazareth, hvor han var opfødt, og gik efter sin Sædvane på Sabbatsdagen ind i Synagogen og stod op for at forelæse.

17 Og man gav ham Profeten Esajas's Bog, og

da han slog Bogen op; fandt han det Sted, hvor der stod skrevet:

¹⁸ "Herrens Ånd er over mig, fordi han salvede mig til at forkynde Evangelium for fattige; han har sendt mig for at forkynde fangne, at de skulle lades løs, og blinde, at de skulle få deres Syn, for at sætte plagede i Frihed,

¹⁹ for at forkynde et Herrens Nådeår."

²⁰ Og han lukkede Bogen sammen og gav Tjeneren den igen og satte sig; og alles Øjne i Synagogen stirrede på ham.

²¹ Men han begyndte at sige til dem: "I Dag er dette Skriftord gået i Opfyldelse for eders Øren."

²² Og de berømmede ham alle og undrede sig over de livsalige Ord, som udgik af hans Mund, og de sagde: "Er dette ikke Josefs Søn?"

²³ Og han sagde til dem: "I ville sikkerlig sige mig dette Ordsprog: Læge! læg dig selv; gør også her i din Fædreneby så. store Ting, som vi have hørt ere skete i Kapernaum."

²⁴ Men han sagde: "Sandelig, siger jeg eder, at ingen Profet er anerkendt i sit Fædreland.

²⁵ Men jeg siger eder i Sandhed: Der var mange Enker i Israel i Elias's Dage, da Himmelen var lukket i tre År og seks Måneder, den Gang der var en stor Hunger i hele Landet;

²⁶ og til ingen af dem blev Elias sendt uden til Sarepta ved Sidon til en Enke.

²⁷ Og der var mange spedalske i Israel på Profeten Elisas Tid, og ingen af dem blev rensset, uden Syreren Naman."

²⁸ Og alle, som vare i Synagogen, bleve fulde af

Harme, da de hørte dette.

²⁹ Og de stode op og stødte ham ud af Byen og førte ham hen til Skrænten af det Bjerg, på hvilket deres By var bygget, for at styrte ham ned.

³⁰ Men han gik igennem, midt imellem dem, og drog bort.

³¹ Og han kom ned til Kapernaum, en By i Galilæa, og lærte dem på Sabbaterne.

³² Og de bleve slagne af Forundring over hans Lære, thi hans Tale var med Myndighed.

³³ Og i Synagogen var der et Menneske, som havde en uren ond Ånd, og han råbte med høj Røst:

³⁴ "Ak! hvad have vi med dig at gøre, Jesus af Nazareth? Er du kommen for at ødelægge os? Jeg kender dig, hvem du er, du Guds hellige."

³⁵ Og Jesus truede ham og sagde: "Ti, og far ud af ham!" Og den onde Ånd kastede ham ind imellem dem og for ud af ham uden at have gjort ham nogen Skade.

³⁶ Og der kom en Rædsel over alle; og de talte med hverandre og sagde "Hvad er dog dette for et Ord; thi han byder over de urene Ånder med Myndighed og Kraft, og de fare ud?"

³⁷ Og Rygtet om ham udbredtes alle Vegne i det omliggende Land.

³⁸ Men han stod op og gik fra Synagogen ind i Simons Hus; og Simons Svigermoder plagedes at en stærk Feber; og de bade ham for hende.

³⁹ Og han stillede sig hen over hende og truede Feberen, og den forlod hende. Men hun stod

straks op og vartede dem op.

⁴⁰ Men da Solen gik ned, førte alle de, som havde syge med alle Hænderne, dem til ham; og han lagde Hænderne på hver enkelt af dem og helbredte dem.

⁴¹ Også onde Ånder fore ud al mange, råbte og sagde: "Du er Guds Søn;" og han truede dem og tillod dem ikke at tale, fordi de vidste, at han var Kristus.

⁴² Men da det var blevet Dag, gik han ud og drog til et øde Sted; og Skarerne ledte efter ham; og de kom hen til ham, og de holdt på ham, for at han ikke skulde gå fra dem.

⁴³ Men han sagde til dem: "Også for de andre Byer bør jeg forkynde Evangeliet om Guds Rige; thi dertil blev jeg udsendt."

⁴⁴ Og han prædikede i Galilæas Synagoger.

5

¹ Men det skete, da Folkeskaren trængte sig sammen om ham og hørte Guds Ord, og han stod ved Genezareths Sø,

² da så han to Skibe stå ved Søen; men Fiskerne vare gåede fra dem og toede Garnene.

³ Og han gik om Bord i et af Skibene, som var Simons, og bad ham at lægge lidt fra Land; og han satte sig og lærte Skarerne fra Skibet.

⁴ Men da han holdt op med at tale, sagde han til Simon: "Far ud på Dybet, og kaster eders Garn ud til en Dræt!"

⁵ Og Simon svarede og sagde til ham: "Mester! vi have arbejdet hele Natten og fik intet; men på dit Ord vil jeg kaste Garnene ud."

⁶ Og da de gjorde det, fangede de en stor Mængde Fisk, og deres Garn sønderreves.

⁷ Og de vinkede ad deres Staldbrødre i det andet Skib, at de skulde komme og hjælpe dem; og de kom og de fyldte begge Skibene, så at de var nær ved at synke.

⁸ Men da Simon Peter så det, faldt han ned for Jesu Knæ og sagde: "Gå bort fra mig, thi jeg er en syndig Mand, Herre!"

⁹ Thi en Rædsel var påkommen ham og alle dem, som vare med ham, over den Fiskedræt, som de havde fået;

¹⁰ ligeledes også Jakob og Johannes, Zebedæus's Sønner, som vare Simons Staldbrødre. Og Jesus sagde til Simon: "Frygt ikke, fra nu af skal du fange Mennesker."

¹¹ Og de lagde Skibene til Land og forlode alle Ting og fulgte ham.

¹² Og det skete, medens han var i en af Byerne, se, da var der en Mand fuld af Spedalskhed; og da han så Jesus, faldt han på sit Ansigt, bad ham og sagde: "Herre! om du vil, kan du rense mig."

¹³ Og han udrakte Hånden og rørte ved ham og sagde: "Jeg vil; bliv ren!" Og straks forlod Spedalskheden ham.

¹⁴ Og han bød ham, at han skulde ikke sige det til nogen, men "gå bort, og fremstil dig for Præsten, og offer for din Renselse, således som Moses har befaleet, til Vidnesbyrd for dem!"

¹⁵ Men Rygtet om ham udbredte sig end mere, og store Skarer kom sammen for at høre og for at helbredes for deres Sygdomme.

16 Men han gik bort til Ørkenerne og bad.

17 Og det skete en af de Dage, at han lærte, og der sad Farisæere og Lovlærere, som vare komne fra enhver Landsby i Galilæa og Judæa og fra Jerusalem; og Herrens Kraft var hos ham til at helbrede.

18 Og se, nogle Mænd bare på en Seng en Mand, som var værkbruden, og de søgte at bære ham ind og lægge ham foran ham.

19 Og da de ikke fandt nogen Vej til at bære ham ind for Skarens Skyld, stege de op oven på Taget og firede ham tillige med Sengen ned imellem Tagstenene midt iblandt dem foran Jesus.

20 Og da han så deres Tro, sagde han: "Menneske! dine Synder ere dig forladte."

21 Og de skriftkloge og Farisæerne begyndte at tænke således ved sig selv: "Hvem er denne, som taler Gudsbespottelser? Hvem kan forlade Synder, uden Gud alene?"

22 Men da Jesus kendte deres Tanker, svarede han og sagde til dem: "Hvad tænke I på i eders Hjerter?"

23 Hvilket er lettest at sige: Dine Synder ere dig forladte? eller at sige: Stå op og gå?

24 Men for at I skulle vide, at Menneskesønnen har Magt på Jorden til at forlade Synder," så sagde han til den værkbrudne: "Jeg siger dig, stå op, og tag din Seng, og gå til dit Hus!"

25 Og han stod straks op for deres Øjne og tog det, som han lå på, og gik hen til sit Hus og priste Gud.

26 Og Forfærdelse betog alle, og de priste Gud;

og de bleve fulde af Frygt og sagde: "Vi have i Dag set utrolige Ting."

²⁷ Og derefter gik han ud og så en Tolder ved Navn Levi sidde ved Toldboden, og han sagde til ham: "Følg mig!"

²⁸ Og han forlod alle Ting og stod op og fulgte ham.

²⁹ Og Levi gjorde et stort Gæstebud for ham i sit Hus; og der var en stor Skare af Toldere og andre, som sad til Bords med dem.

³⁰ Og Farisæerne og deres Skriftkloge knurrede imod hans Disciple og sagde: "Hvorfor spise og drikke I med Toldere og Syndere?"

³¹ Og Jesus svarede og sagde til dem: "De raske trænge ikke til Læge, men de syge.

³² Jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men Syndere til Omvendelse."

³³ Men de sagde til ham: "Johannes's Disciple faste ofte og holde Bønner og Farisæernes ligeså; men dine spise og drikke?"

³⁴ Men Jesus sagde til dem: "Kunne I vel få Brudesvendene til at faste, så længe Brudgommen er hos dem?"

³⁵ Men der skal komme Dage, da Brudgommen bliver tagen fra dem; da skulle de faste i de Dage."

³⁶ Men han sagde også en Lignelse til dem: "Ingen river en Lap af et nyt Klædebon og sætter den på et gammelt Klædebon; ellers river han både det nye sønder, og Lappen fra det nye vil ikke passe til det gamle.

³⁷ Og ingen kommer ung Vin på gamle Læderflasker; ellers sprænger den unge

Vin Læderflaskerne, og den spildes, og Læderflaskerne ødelægges.

³⁸ Men man skal komme ung Vin på nye Læderflasker, så blive de begge bevarede.

³⁹ Og ingen, som har drukket den gamle, vil have den unge; thi han siger: Den gamle er god.”

6

¹ Men det skete på den næstførste Sabbat*, at han vandrede igennem en Sædemark, og hans Disciple plukkede Aks og gned dem med Hænderne og spiste. { [*måske den første Sabbat efter Påskefesten. 3 Mos. 23, 7-8. 5 Mos. 23, 25.] }

² Men nogle af Farisæerne sagde: “Hvorfor gøre I, hvad det ikke er tilladt at gøre på Sabbaten?”

³ Og Jesus svarede og sagde til dem: “Have I da ikke læst, hvad David gjorde, da han blev hungrig, han og de, som vare med ham?”

⁴ hvorledes han gik ind i Guds Hus og tog Skuebrødene og spiste og gav også dem, som vare med ham, skønt det ikke er nogen tilladt at spise dem uden Præsterne alene.”

⁵ Og han sagde til dem: “Menneskesønnen er Herre også over Sabbaten.”

⁶ Men det skete på en anden Sabbat, at han kom ind i Synagogen og lærte. Og der var der en Mand, hvis højre Hånd var vissen.

⁷ Men de skriftkloge og Farisæerne toge Vare på ham, om han vilde helbrede på Sabbaten, for at de kunde finde noget at anklage ham for.

⁸ Men han vidste deres Tanker; og han sagde til Manden, som havde den visne Hånd: "Rejs dig og stå frem her i Midten!" Og han rejste sig og stod frem.

⁹ Men Jesus sagde til dem: "Jeg spørger eder, om det er tilladt at gøre godt på Sabbaten eller at gøre ondt, at frelse Liv eller at ødelægge det?"

¹⁰ Og han så omkring på dem alle og sagde til ham: "Ræk din Hånd ud!" Og han gjorde det; da blev hans Hånd sund igen som den anden.

¹¹ Men de bleve fulde af Raseri og talte med hverandre om, hvad de skulde gøre ved Jesus.

¹² Men det skete i disse Dage, at han gik ud på et Bjerg for at bede; og han tilbragte Natten i Bøn til Gud.

¹³ Og da det blev Dag, hidkaldte han sine Disciple og udvalgte tolv af dem, hvilke han også kaldte Apostle:

¹⁴ Simon, hvem han også kaldte Peter, og Andreas, hans Broder, og Jakob og Johannes og Filip og Bartholomæus

¹⁵ og Matthæus og Thomas, Jakob, Alfæus's Søn, og Simon, som kaldes Zelotes,

¹⁶ Judas, Jakobs Søn, og Judas Iskariot, som blev Forræder.

¹⁷ Og han gik ned med dem og stod på et jævnt Sted, og der var en Skare af hans Disciple og en stor Mængde af Folket fra hele Judæa og Jerusalem og Kysten ved Tyrus og Sidon,

¹⁸ som vare komne for at høre ham og helbredes for deres Sygdomme. Og de plagede bleve helbredte fra urene Ånder;

¹⁹ og hele Skaren søgte at røre ved ham; thi en Kraft gik ud fra ham og helbredte alle.

²⁰ Og han opløftede sine Øjne på sine Disciple og sagde: "Salige ere I fattige, thi eders er Guds Rige.

²¹ Salige ere I, som nu hungre, thi I skulle mættes. Salige ere I, som nu græde, thi I skulle le.

²² Salige er I, når Menneskene hade eder, og når de udstøde eder og håne eder og forkaste eders Navn som ondt for Menneskesønnens Skyld.

²³ Glæder eder på den Dag og jubler; thi se, eders Løn er stor i Himmelen. Thi på samme Måde gjorde deres Fædre ved Profeterne.

²⁴ Men ve eder, I rige, thi I have allerede fået eders Trøst.

²⁵ Ve eder, I, som nu ere mætte, thi I skulle hungre. Ve eder, I, som nu le, thi I skulle sørge og græde.

²⁶ Ve eder, når alle Mennesker tale godt om eder; thi på samme Måde gjorde deres Fædre ved de falske Profeter.

²⁷ Men jeg siger eder, I, som høre: Elsker eders Fjender, gør dem godt, som hade eder;

²⁸ velsigner dem, som forbande eder, og beder for dem, som krænke eder.

²⁹ Den, som slår dig på den ene Kind, byd ham også den anden til; og den, som tager Kappen fra dig, formen ham heller ikke Kjortelen!

³⁰ Giv enhver, som beder dig; og af den, som tager, hvad dit er, kræve du det ikke igen!

³¹ Og som I ville, at Menneskene skulle gøre

imod eder, ligeså skulle også I gøre imod dem!

³² Og dersom I elske dem, som elske eder, hvad Tak have I derfor? Thi også Syndere elske dem, som dem elske.

³³ Og dersom I gøre vel imod dem, der gøre vel imod eder, hvad Tak have I derfor? Thi også Syndere gøre det samme.

³⁴ Og dersom I låne dem, af hvem I håbe at få igen, hvad Tak have I derfor? Thi også Syndere låne Syndere for at få lige igen.

³⁵ Men elsker eders Fjender, og gør vel, og låner uden at vente noget derfor, så skal eders Løn være stor, og I skulle være den Højstes Børn; thi han er god imod de utaknemmelege og onde.

³⁶ Vorder barmhjertige, ligesom eders Fader er barmhjertig.

³⁷ Og dømm ikke, så skulle I ikke dømmes; fordømm ikke, så skulle I ikke fordømmes; forlader, så skal der forlades eder;

³⁸ giver, så skal der gives eder. Et godt, knuget, rystet, topfuldt Mål skulle de give i eders Skød; thi med hvad Mål I måle, skal der tilmåles eder igen.”

³⁹ Men han sagde dem også en Lignelse: “Mon en blind kan lede en blind? Ville de ikke begge falde i Graven?”

⁴⁰ En Discipel er ikke over sin Mester; men enhver, som er fuldt færdig, skal være som sin Mester.

⁴¹ Men hvorfor ser du Skæven, som er i din Broders Øje; men Bjælken, som er i dit eget Øje, bliver du ikke var?

42 Eller hvorledes kan du sige til din Broder: Broder! lad mig drage Skæven ud, som er i dit Øje, du, som ikke ser Bjælken i dit eget Øje? Du Hykler! drag først Bjælken ud af dit Øje, og da kan du se klart til at drage Skæven ud, som er i din Broders Øje.

43 Thi der er intet godt Træ, som bærer rådden Frugt, og intet råddent Træ, som bærer god Frugt.

44 Thi hvert Træ kendes på sin egen Frugt; thi man sanker ikke Figener af Torne, ikke heller plukker man Vindruer af en Tornebusk.

45 Et godt Menneske fremfører det gode af sit Hjertes gode Forråd, og et ondt Menneske fremfører det onde af sit onde Forråd; thi af Hjertets Overflødighed taler hans Mund.

46 Men hvorfor kalde I mig Herre, Herre! og gøre ikke, hvad jeg siger?

47 Hver den, som kommer til mig og hører mine Ord og gør efter dem, hvem han er lig, skal jeg vise eder.

48 Han er lig et Menneske, der byggede et Hus og gravede i Dybden og lagde Grundvolden på Klippen; men da en Oversvømmelse kom, styrtede Floden imod det Hus, og den kunde ikke ryste det; thi det var bygget godt.

49 Men den, som hører og ikke gør derefter, han er lig et Menneske, der byggede et Hus på Jorden, uden Grundvold; og Floden styrtede imod det, og det faldt straks sammen, og dette Hus's Fald blev stort.”

7

¹ Men da han havde fuldendt alle sine Ord i Folkets Påhør, gik han ind i Kapernaum.

² Men en Høvedsmands Tjener, som denne holdt meget af, var syg og nær ved at dø.

³ men da han hørte om Jesus, sendte han nogle af Jødernes Ældste til ham og bad ham om, at han vilde komme og helbrede hans Tjener.

⁴ Men da de kom til Jesus, bade de ham indtrængende og sagde: "Han er vel værd, at du gør dette for ham;

⁵ thi han elsker vort Folk, og han har bygget Synagogen for os."

⁶ Og Jesus gik med dem. Men da han allerede ikke var langt fra Huset, sendte Høvedsmanden nogle Venner og lod ham sige: "Herre! umag dig ikke; thi jeg er ikke værdig til, at du skal gå ind under mit Tag.

⁷ Derfor agtede jeg heller ikke mig selv værdig til at komme til dig; men sig det med et Ord, så bliver min Dreng helbredt.

⁸ Jeg er jo selv et Menneske, som står under Øvrighed og har Stridsmænd under mig; og siger jeg til den ene: Gå! så går han; og til den anden: Kom! så kommer han; og til min Tjener: Gør dette! så gør han det."

⁹ Men da Jesus hørte dette, forundrede han sig over ham; og han vendte sig om og sagde til Skaren, som fulgte ham: "Jeg siger eder, end ikke i Israel har jeg fundet så stor en Tro."

¹⁰ Og da de, som vare udsendte, kom tilbage til Huset, fandt de den syge Tjener sund.

¹¹ Og det skete Dagen derefter, at han gik til en By, som hed Nain, og der gik mange af hans Disciple og en stor Skare med ham.

¹² Men da han nærmede sig Byens Port, se, da blev en død bårn ud, som var sin Moders enbårne Søn, og hun var Enke; og en stor Skare fra Byen gik med hende.

¹³ Og da Herren så hende, ynkedes han inderligt over hende og sagde til hende: "Græd ikke!"

¹⁴ Og han trådte til og rørte ved Bårn; men de, som bare, stode stille, og han sagde: "du unge Mand, jeg siger dig, stå op!"

¹⁵ Og den døde rejste sig op og begyndte at tale; og han gav ham til hans Moder.

¹⁶ Men Frygt betog alle, og de priste Gud og sagde: "Der er en stor Profet oprejst iblandt os, og Gud har besøgt sit Folk."

¹⁷ Og denne Tale om ham kom ud i hele Judæa og i hele det omliggende Land.

¹⁸ Og Johannes' Disciple fortalte ham om alt dette. Og Johannes kaldte to af sine Disciple til sig

¹⁹ og sendte dem til Herren og lod sige: "Er du den, som kommer, eller skulle vi vente en anden?"

²⁰ Og da Mændene kom til ham, sagde de: "Johannes Døberen har sendt os til dig og lader sige: Er du den, som kommer, eller skulle vi vente en anden?"

²¹ I den samme Time helbredte han mange for Sygdomme og Plager og onde Ånder og skænkede mange blinde Synet.

22 Og han svarede og sagde til dem: "Går hen, og forkynder Johannes de Ting, som I have set og hørt: Blinde se, lamme gå, spedalske renses, døve høre, døde stå op, Evangeliet forkyndes for fattige;

23 og salig er den, som ikke forarges på mig."

24 Men da Johannes's Sendebud vare gåede bort, begyndte han at sige til Skarerne om Johannes: "Hvad gik I ud i Ørkenen at skue? Et Rør, som bevæges hid og did af Vinden?

25 Eller hvad gik I ud at se? Et Menneske, iført bløde Klæder? Se, de, som leve i prægtige Klæder og i Vellevned, ere i Kongsgårdene.

26 Eller hvad gik I ud at se? En Profet? Ja, siger jeg eder, endog mere end en Profet!

27 Han er den, om hvem der er skrevet: Se, jeg sender min Engel for dit Ansigt, han skal berede din Vej foran dig.

28 Jeg siger eder: Iblandt dem, som ere fødte af Kvinder, er ingen større Profet end Johannes; men den mindste i Guds Rige er større end han.

29 Og hele Folket, som hørte ham, endog Tolderne, gav Gud Ret, idet de bleve døbte med Johannes's Døb.

30 Men Farisæerne og de lovkyndige have foragtet Guds Råd med dem selv, idet de ikke bleve døbte af ham.

31 Ved hvem skal jeg da ligne denne Slægts Mennesker? og hvem ligne de?

32 De ligne Børn, som sidde på Torvet og råbe til hverandre og sige: Vi blæste på Fløjte for eder, og I dansede ikke, vi sang Klagesange for

eder, og I græd ikke.

³³ Thi Johannes Døberen kom, som hverken spiste Brød eller drak Vin, og I sige: Han er besat.

³⁴ Menneskesønnen kom, som spiser og drikker, og I sige: Se, en Frådser og en Vin-dranker, Tolderes og Synderes Ven!

³⁵ Dog Visdommen er retfærdiggjort ved alle sine Børn!”

³⁶ Men en af Farisæerne bad ham om, at han vilde spise med ham; og han gik ind i Farisæerens Hus og satte sig til Bords.

³⁷ Og se, der var en Kvinde, som var en Synderinde i Byen; da hun fik at vide, at han sad* til Bords i Farisæerens Hus, kom hun med en Alabastkrukke med Salve; { [*egl.: lå, se V. 38. Man lå til Bords med Fødderne ud fra Bordet.] }

³⁸ og hun stillede sig bag ved ham, ved hans Fødder og græd og begyndte at væde hans Fødder med sine Tårer og aftørrede dem med sit Hovedhår og kyssede hans Fødder og salvede dem med Salven.

³⁹ Men da Farisæeren, som havde indbudt ham, så det, sagde han ved sig selv: “Dersom denne var en Profet, vidste han, hvem og hvordan en Kvinde denne er, som rører ved ham, at hun er en Synderinde.”

⁴⁰ Og Jesus tog til Orde og sagde til ham: “Simon! jeg har noget at sige dig.” Men han siger: “Mester, sig frem!”

⁴¹ “En Mand, som udlånte Penge, havde to Skyldnere; den ene var fem Hundrede Denarer* skyldig. men den anden halvtredsindstyve. { [*se Matth. 18, 28.] }

⁴² Da de ikke havde noget at betale med, eftergav han dem det begge. Hvem af dem vil nu elske ham mest?"

⁴³ Simon svarede og sagde: "Jeg holder for, den, hvem han eftergav mest?" Men han sagde til ham: "Du dømte ret."

⁴⁴ Og han vendte sig imod Kvinden og sagde til Simon: "Ser du denne Kvinde? Jeg kom ind i dit Hus; du gav mig ikke Vand til mine Fødder; men hun vædede mine Fødder med sine Tårer og aftørrede dem med sit Hår.

⁴⁵ Du gav mig intet Kys; men hun ophørte ikke med at kysse mine Fødder, fra jeg kom herind.

⁴⁶ Du salvede ikke mit Hoved med Olie; men hun salvede mine Fødder med Salve.

⁴⁷ Derfor siger jeg dig: Hendes mange Synder ere hende forladte, eftersom hun elskede meget; men den, hvem lidet forlades, elsker lidet."

⁴⁸ Men han sagde til hende: "Dine Synder ere forladte!"

⁴⁹ Og de, som sad til Bords med ham, begyndte at sige ved sig selv: "Hvem er denne, som endog forlader Synder?"

⁵⁰ Men han sagde til Kvinden: "Din Tro har frelst dig, gå bort med Fred!"

8

¹ Og det skete i Tiden der efter, at han rejste igennem Byer og Landsbyer og prædikede og forkyndte Evangeliet om Guds Rige, og med ham de tolv

² og nogle Kvinder, som vare helbredte fra onde Ånder og Sygdomme, nemlig: Maria, der

kaldes Magdalene, af hvem syv onde Ånder vare udfarne;

³ og Johanna, Herodes's Husfoged Kuzas Hustru, og Susanna og mange andre, som tjente dem med, hvad de ejede.

⁴ Men da en stor Skare kom sammen, og de droge til ham fra de forskellige Byer, sagde han ved en Lignelse:

⁵ "En Sædemand gik ud at så sin Sæd; og idet han såede, faldt noget ved Vejen og blev nedtrådt, og Himmels Fugle åde det op.

⁶ Og noget faldt på Klippen; og da det voksede op, visnede det, fordi det ikke havde Væde.

⁷ Og noget faldt midt iblandt Torne, og Tornene voksede op med og kvalte det.

⁸ Og noget faldt i den gode Jord, og det voksede op og bar hundrede Fold Frugt." Da han sagde dette, råbte han: "Den, som har Øren at høre med, han høre!"

⁹ Men hans Disciple spurgte ham, hvad denne Lignelse skulde betyde.

¹⁰ Og han sagde: "Eder er det givet at kende Guds Riges Hemmeligheder, men de andre i Lignelser, for at de, skønt seende, ikke skulle se, og, skønt hørende, ikke skulle forstå.

¹¹ Men dette er Lignelsen: Sæden er Guds Ord.

¹² Men de ved Vejen ere de, som høre det; derefter kommer Djævelen og tager Ordet bort af deres Hjerter, for at de ikke skulle tro og blive frelste.

¹³ Men de på Klippen ere de, som modtage Ordet med Glæde, når de høre det, og disse have ikke Rod; de tro til en Tid og falde fra i Fristelsens

Tid.

¹⁴ Men det, som faldt iblandt Torne, det er dem, som have hørt og så gå hen og kvæles under Livets Bekymringer og Rigdom og Nydelser og ikke bære moden Frugt.

¹⁵ Men det i den gode Jord, det er dem, som, når de have hørt Ordet, beholde det i et smukt og godt Hjerter og bære Frugt i Udholdenhed.

¹⁶ Men ingen, som tænder et Lys, skjuler det med et Kar eller sætter det under en Bænk; men han sætter det på en Lysestage, for at de, som komme ind, kunne se Lyset.

¹⁷ Thi der er ikke noget skjult, som jo skal blive åbenbart; og ikke noget lønligt, som jo skal blive kendt og komme for Lyset.

¹⁸ Ser derfor til, hvorledes I høre; thi den, som har, ham skal der gives; og den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, han synes at have.”

¹⁹ Men hans Moder og Brødre kom til ham og kunde ikke nå frem til ham for Skaren.

²⁰ Og det blev ham meddelt: “Din Moder og dine Brødre stå udenfor og begære at se dig.”

²¹ Men han svarede og sagde til dem: “Min Moder og mine Brødre ere disse, som høre Guds Ord og gøre efter det.”

²² Og det skete en af de Dage, at han gik om Bord i et Skib tillige med sine Disciple, og han sagde til dem: “Lader os fare over til hin Side af Søen;” og de sejlede ud.

²³ Men medens de sejlede, faldt han i Søvn; og en Stormvind for ned over Søen, og Skibet blev fuldt af Vand, og de vare i Fare.

²⁴ Da trådte de hen og vækkede ham og sagde:

“Mester, Mester! vi forgå.” Men han stod op og truede Vinden og Vandets Bølger; og de lagde sig, og det blev blikstille.

²⁵ Og han sagde til dem: “Hvor, er eders Tro?” Men de frygtede og undrede sig, og sagde til hverandre: “Hvem er dog denne, siden han byder både over Vindene og Vandet, og de ere ham lydige?”

²⁶ Og de sejlede ind til Gadarenernes Land, som ligger lige over for Galilæa.

²⁷ Men da han trådte ud på Landjorden, mødte der ham en Mand fra Byen, som i lang Tid havde været besat af onde Ånder og ikke havde haft Klæder på og ikke opholdt sig i Hus, men i Gravene.

²⁸ Men da han så Jesus, råbte han og faldt ned for ham og sagde med høj Røst: “Hvad har jeg med dig at gøre, Jesus, den højeste Guds Søn? jeg beder dig om, at du ikke vil pine mig.”

²⁹ Thi han bød den urene Ånd at fare ud af Manden; thi i lange Tider havde den revet ham med sig, og han blev bunden med Lænker og Bøjer og bevogtet, og han sønderrev, hvad man bandt ham med, og dreves af den onde Ånd ud i Ørkenerne.

³⁰ Men Jesus spurgte ham og sagde: “Hvad er dit Navn?” Men han sagde: “Legion”; thi mange onde Ånder vare farne i ham.

³¹ Og de bade ham om at han ikke vilde byde dem at fare ned i Afgrunden;

³² men der var sammesteds en stor Hjord Svin, som græssede på Bjerget; og de bade ham om, at han vilde tilstede dem at fare i dem; og han

tilstodte dem det.

³³ Men de onde Ånder fore ud at Manden og fore i Svinene, og Hjorden styrtede sig ned over Brinken ud i Søen og druknede.

³⁴ Men da Hyrderne så det, som var sket, flyede de og forkyndte det i Byen og på Landet.

³⁵ Da gik de ud for at se det, som var sket, og de kom til Jesus og fandt Manden, af hvem de onde Ånder vare udfarne, siddende ved Jesu Fødder, påklædt og ved Samling; og de frygtede.

³⁶ Og de, som havde set det, fortalte dem, hvorledes den besatte var bleven frelst.

³⁷ Og hele Mængden fra Gadarenernes Omegn bad ham om, at han vilde gå bort fra dem; thi de vare betagne af stor Frygt. Men han gik om Bord i et Skib og vendte tilbage igen.

³⁸ Men Manden, af hvem de onde Ånder vare udfarne, bad ham om, at han måtte være hos ham; men han lod ham fare og sagde:

³⁹ "Vend tilbage til dit Hus, og fortæl, hvor store Ting Gud har gjort imod dig." Og han gik bort og kundgjorde over hele Byen, hvor store Ting Jesus havde gjort imod ham.

⁴⁰ Men det skete, da Jesus kom tilbage, tog Skaren imod ham; thi de ventede alle på ham.

⁴¹ Og se, det kom en Mand, som hed Jairus, og han var Forstander for Synagogen; og han faldt ned for Jesu Fødder og bad ham komme ind i hans Hus;

⁴² thi han havde en enbåren Datter, omtrent tolv År gammel, og hun droges med Døden. Men idet han gik, trængte Skarerne sig sammen om

ham.

⁴³ Og en Kvinde, som havde haft Blodflod i tolv År og havde kostet al sin Formue på Læger og ikke kunde blive helbredt af nogen,

⁴⁴ hun gik til bagfra og rørte ved Fligen af hans Klædebon, og straks standsedes hendes Blodflod.

⁴⁵ Og Jesus sagde: "Hvem var det, som rørte ved mig?" Men da alle nægtede det, sagde Peter og de, som vare med ham: "Mester! Skarerne trykke og trænge dig, og du siger: Hvem var det, som rørte ved mig?"

⁴⁶ Men Jesus sagde: "Der rørte nogen ved mig; thi jeg mærkede, at der udgik en Kraft fra mig."

⁴⁷ Men da Kvinden så, at det ikke var skjult, kom hun bævende og faldt ned for ham og fortalte i alt Folkets Påhør, af hvad Årsag hun havde rørt ved ham, og hvorledes hun straks var bleven helbredt.

⁴⁸ Men han sagde til hende: "Datter! din Tro har frelst dig; gå bort med Fred!"

⁴⁹ Medens han endnu talte, kommer der en fra Synagogeforstanderens Hus og siger til ham: "Din Datter er død; umag ikke Mesteren!"

⁵⁰ Men da Jesus hørte det, svarede han ham: "Frygt ikke; tro blot; så skal hun blive frelst."

⁵¹ Men da han kom til Huset, tillod han ingen at gå ind med sig uden Peter og Johannes og Jakob og Pigens Fader og Moder.

⁵² Og de græd alle og holdt Veklage over hende; men han sagde: "Græder ikke; hun er ikke død, men sover."

⁵³ Og de lo ad ham; thi de vidste, at hun var død.

⁵⁴ Men han greb hendes Hånd og råbte og sagde: "Pige, stå op!"

⁵⁵ Og hendes Ånd vendte tilbage, og hun stod straks op; og han befalede, at de skulde give hende noget at spise.

⁵⁶ Og hendes Forældre bleve forfærdede; men han bød dem, at de ikke måtte sige nogen det, som var sket.

9

¹ Men han sammenkaldte de tolv og gav dem Magt og Myndighed over alle de onde Ånder og til at helbrede Sygdomme.

² Og han sendte dem ud for at prædike Guds Rige og helbrede de syge.

³ Og han sagde til dem: "Tager intet med på Vejen, hverken Stav eller Taske eller Brød eller Penge, ej heller skal nogen have to Kjortler.

⁴ Og hvor I komme ind i et Hus, der skulle I blive og derfra drage bort.

⁵ Og hvor som helst de ikke modtage eder, fra den By skulle I gå ud og endog ryste Støvet af eders Fødder til Vidnesbyrd imod dem."

⁶ Men de gik ud og droge fra Landsby til Landsby, idet de forkyndte Evangeliet og helbredte alle Vegne.

⁷ Men Fjerdingsfyrsten Herodes hørte alt det, som skete; og han var tvivlrådig, fordi nogle sagde, at Johannes var oprejst fra de døde;

⁸ men nogle, at Elias havde vist sig; men andre, at en af de gamle Profeter var opstanden.

⁹ Men Herodes sagde: "Johannes har jeg ladet halshugge; men hvem er denne, om hvem jeg hører sådanne Ting?" Og han søgte at få ham at se.

¹⁰ Og Apostlene kom tilbage og fortalte ham, hvor store Ting de havde gjort. Og han tog dem med sig og drog bort afsides til en By, som kaldes Bethsaida.

¹¹ Men da Skarerne fik det at vide, fulgte de efter ham; og han tog imod dem og talte til dem om Guds Rige og helbredte dem, som trængte til Lægedom.

¹² Men Dagen begyndte at hælde. Og de tolv kom hen og sagde til ham: "Lad Skaren gå bort, for at de kunne gå herfra til de omliggende Landsbyer og Gårde og få Herberge og finde Føde; thi her ere vi på et øde Sted."

¹³ Men han sagde til dem: "Giver I dem at spise!" Men de sagde: "Vi have ikke mere end fem Brød og to Fisk, med mindre vi skulle gå bort og købe Mad til hele denne Mængde."

¹⁴ De vare nemlig omtrent fem Tusinde Mænd. Men han sagde til sine Disciple: "Lader dem sætte sig ned i Hobe, halvtredsindstyve i hver."

¹⁵ Og de gjorde så og lode dem alle sætte sig ned.

¹⁶ Men han tog de fem Brød og de to Fisk, så op til Himmelen og velsignede dem, og han brød dem og gav sine Disciple dem at lægge dem for Skaren.

¹⁷ Og de spiste og bleve alle mætte; og det, som de fik tilovers af Stykker, blev opsamlet, tolv Kurve.

18 Og det skete, medens han bad, vare hans Disciple alene hos ham; og han spurgte dem og sagde: "Hvem sige Skarerne, at jeg er?"

19 Men de svarede og sagde: "Johannes Døbereren; men andre: Elias; men andre: En af de gamle Profeter er opstanden."

20 Og han sagde til dem: "Men I hvem sige I, at jeg er?" Og Peter svarede og sagde: "Guds Kristus."

21 Men han bød dem strengt ikke at sige dette til nogen,

22 idet han sagde: "Menneskesønnen skal lide meget og forkastes af de Ældste og Ypperstepræsterne og de skriftkloge og ihjelslås og oprejses på den tredje Dag."

23 Men han sagde til alle: "Vil nogen komme efter mig, han fornægte sig selv og tage sit Kors op daglig og følge mig;

24 thi den, som vil frelse sit Liv, skal miste det; men den, som mister sit Liv for min Skyld, han skal frelse det.

25 Thi hvad gavner det et Menneske, om han har vundet den hele Verden, men mistet sig selv eller bødet med sig selv?

26 Thi den, som skammer sig ved mig og mine Ord, ved ham skal Menneskesønnen skamme sig, når han kommer i sin og Faderens og de hellige Engles Herlighed.

27 Men sandelig, siger jeg eder: Der er nogle af dem, som stå her. der ingenlunde skulle smage Døden. førend de se Guds Rige."

28 Men det skete omtrent otte Dage efter denne Tale, at han tog Peter og Johannes og Jakob med

sig og gik op på Bjerget for at bede.

²⁹ Og det skete, medens han bad, da blev hans Ansigts Udseende anderledes, og hans Klædebon blev hvidt og strålende.

³⁰ Og se, to Mænd talte med ham, og det var Moses og Elias,

³¹ som bleve set i Herlighed og talte om hans Udgang, som han skulde fuldbyrde i Jerusalem.

³² Men Peter og de, som vare med ham, vare betyngede af Søvn; men da de vågnede op, så de hans Herlighed og de to Mænd, som stode hos ham.

³³ Og det skete, da disse skiltes fra ham, sagde Peter til Jesus: "Mester! det er godt, at vi ere her; og lader os gøre tre Hytter, en til dig og en til Moses og en til Elias;" men han vidste ikke, hvad han sagde.

³⁴ Men idet han sagde dette, kom en Sky og overskyggede dem; men de frygtede, da de kom ind i Skyen.

³⁵ Og der kom fra Skyen en Røst, som sagde: "Denne er min Søn, den udvalgte, hører ham!"

³⁶ Og da Røsten kom, blev Jesus funden alene. Og de tav og forkyndte i de Dage ingen noget af det, de havde set.

³⁷ Men det skete Dagen derefter, da de kom ned fra Bjerget, at der mødte ham en stor Skare.

³⁸ Og se, en Mand af Skaren råbte og sagde: "Mester! jeg beder dig, se til min Søn: thi han er min enbårne.

³⁹ Og se, en Ånd griber ham, og pludseligt skriger han, og den slider i ham, så at han fråder, og med Nød viger den fra ham, idet den

mishandler ham;

⁴⁰ og jeg bad dine Disciple om at uddrive den; og de kunde ikke.”

⁴¹ Men Jesus svarede og sagde: “O du vantro og forventede Slægt! hvor længe skal jeg være hos eder og tåle eder? Bring din Søn hid!”

⁴² Men endnu medens han gik derhen, rev og sled den onde Ånd i ham. Men Jesus truede den urene Ånd og helbredte drengen og gav hans Fader ham tilbage.

⁴³ Men de bleve alle slagne af Forundring over Guds Majestæt. Men da alle undrede sig over alt det, han gjorde, sagde han til sine Disciple:

⁴⁴ “Gemmer i eders Øren disse Ord: Menneskesønnen skal overgives i Menneskers Hænder.”

⁴⁵ Men de forstode ikke dette Ord, og det var skjult for dem, så de ikke begreb det, og de frygtede for at spørge ham om dette Ord.

⁴⁶ Men der opstod den Tanke hos dem, hvem der vel var den største af dem.

⁴⁷ Men da Jesus så deres Hjertes Tanke, tog, han et Barn og stillede det hos sig.

⁴⁸ Og han sagde til dem: “Den, som modtager dette Barn for mit Navns Skyld, modtager mig; og den, som modtager mig, modtager den, som udsendte mig; thi den, som er den mindste iblandt eder alle, han er stor.”

⁴⁹ Men Johannes tog til Orde og sagde: “Mester! vi så en uddrive onde Ånder i dit Navn; og vi forbød ham det, fordi han ikke følger med os.”

⁵⁰ Men Jesus sagde til ham: “Forbyder ham det ikke; thi den, som ikke er imod eder, er for eder.”

51 Men det skete, da hans Optagelses Dage vare ved at fuldkommes, da fæstede han sit Ansigt på at drage til Jerusalem.

52 Og han sendte Sendebud forud for sig; og de gik og kom ind i en Samaritanerlandsby for at berede ham Herberge.

53 Og de modtog ham ikke, fordi han var på Vejen til Jerusalem.

54 Men da hans Disciple, Jakob og Johannes, så det, sagde de: "Herre! vil du, at vi skulle byde Ild fare ned fra Himmelen og fortære dem, ligesom også Elias gjorde?"

55 Men han vendte sig og irettesatte dem*. { [*Flere Håndskrifter tilføje: og sagde: "I vide ikke af hvad Ånd I ere. Thi Menneskesønnen er ikke kommen for at ødelægge Menneskers Sjæle, men for at frelse dem".] }

56 Og de gik til en anden Landsby.

57 Og medens de vandrede på Vejen, sagde en til ham: "Jeg vil følge dig, hvor du end går hen."

58 Og Jesus sagde til ham: "Ræve have Huler, og Himmelens Fugle Reder; men Menneskesønnen har ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved."

59 Men han sagde til en anden: "Følg mig!" Men denne sagde: "Herre! tilsted mig først at gå hen at begrave min Fader."

60 Men han sagde til ham: "Lad de døde begrave deres døde; men gå du hen og forkynd Guds Rige!"

61 Men også en anden sagde: "Herre! jeg vil følge dig; men tilsted mig først at tage Afsked med dem, som ere i mit Hus."

62 Men Jesus sagde til ham: “Ingen, som lægger sin Hånd på Ploven og ser tilbage, er vel skikket for Guds Rige.”

10

1 Men derefter udvalgte Herren også halvfjerdsindstyve andre og sendte dem ud to og to forud for sig, til hver By og hvert Sted, hvorhen han selv vilde komme.

2 Og han sagde til dem: “Høsten er stor, men Arbejderne ere få; beder derfor Høstens Herre om, at han vil sende Arbejdere ud til sin Høst.

3 Går ud! Se, jeg sender eder som Lam midt iblandt Ulve.

4 Bærer ikke Pung, ikke Taske, ej heller Sko; og hilser ingen på Vejen!

5 Men hvor I komme ind i et Hus, siger der først: Fred være med dette Hus!

6 Og er der sammesteds et Fredens Barn, skal eders Fred Hvile på ham; men hvis ikke, da skal den vende tilbage til eder igen.

7 Men bliver i det samme Hus, spiser og drikker, hvad de have; thi Arbejderen er sin Løn værd. I må ikke flytte fra Hus til Hus.

8 Og hvor I komme ind i en By, og de modtage eder, spiser der, hvad der sættes for eder;

9 og Helbreder de syge, som ere der, og siger dem: Guds Rige er kommet nær til eder.

10 Men hvor I komme ind i en By og de ikke modtage eder, der skulle I gå ud på dens Gader og sige:

11 Endog det Støv, som hænger ved vore Fødder fra eders By, tørre vi af til eder; dog dette skulle I vide, at Guds Rige er kommet nær.

12 Men jeg siger eder, det skal gå Sodoma tåleligere på hin Dag end den By.

13 Ve dig, Korazin! ve dig, Bethsaida! thi dersom de kraftige Gerninger, som ere skete i eder, vare skete i Tyrus og Sidon, da havde de for længe siden omvendt sig, siddende i Sæk og Aske.

14 Men det skal gå Tyrus og Sidon tåleligere ved Dommen end eder.

15 Og du, Kapernaum, som er bleven ophøjet indtil Himmelen, du skal nedstødes indtil Dødsriget.

16 Den, som hører eder, hører mig, og den, som foragter eder, foragter mig; men den, som foragter mig, foragter den, som udsendte mig.”

17 Men de halvfjerdsindstve vendte tilbage med Glæde og sagde: “Herre! også de onde Ånder ere os lydige i dit Navn.”

18 Men han sagde til dem: “Jeg så Satan falde ned fra Himmelen som et Lyn.

19 Se, jeg har givet eder Myndighed til at træde på Slinger og Skorpioner og over hele Fjendens Magt, og slet intet skal skade eder.

20 Dog, glæder eder ikke derover, at Ånderne ere eder lydige; men glæder eder over, at eders Navne ere indskrevne i Himlene.”

21 I den samme Stund frydede Jesus sig i den Helligånd og sagde: “Jeg priser dig, Fader, Himmelens og Jordens Herre! fordi du har skjult dette for vise og forstandige og åbenbaret det for

umyndige. Ja, Fader! thi således skete det, som var velbehageligt for dig.

²² Alle Ting ere mig overgivne af min Fader; og ingen kender, hvem Sønnen er, uden Faderen, og hvem Faderen er, uden Sønnen og den, for hvem Sønnen vil åbenbare ham.”

²³ Og han vendte sig til Disciplene og sagde særligt til dem: “Salige ere de Øjne, som se det, I se.

²⁴ Thi jeg siger eder, at mange Profeter og Konger have ville se det, I se, og have ikke set det, og høre det, I høre, og have ikke hørt det.”

²⁵ Og se, en lovkyndig stod op og fristede ham og sagde: “Mester! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve et evigt Liv?”

²⁶ Men han sagde til ham: “Hvad er der skrevet i Loven, hvorledes læser du?”

²⁷ Men han svarede og sagde til ham: “Du skal elske Herren din Gud af hele dit Hjerte og med hele din Sjæl og med hele din Styrke og med hele dit Sind, og din Næste som dig selv.”

²⁸ Men han sagde til ham: “Du svarede ret; gør dette, så skal du leve.”

²⁹ Men han vilde gøre sig selv retfærdig og sagde til Jesus: “Hvem er da min Næste?”

³⁰ Men Jesus svarede og sagde: “Et Menneske gik ned fra Jerusalem til Jeriko, og han faldt iblandt Røvere, som både klædte ham af og sloge ham og gik bort og lod ham ligge halvdød.

³¹ Men ved en Hændelse gik en Præst den samme Vej ned, og da han så ham, gik han forbi.

³² Ligeså også en Levit; da han kom til Stedet, gik han hen og så ham og gik forbi.

33 Men en Samaritan, som var på Rejse, kom til ham, og da han så ham, ynkedes han inderligt.

34 Og han gik hen til ham, forbandt hans Sår og gød Olie og Vin deri, løftede ham op på sit eget Dyr og førte ham til et Herberge og plejede ham.

35 Og den næste Dag tog han to Denarer frem og gav Værten dem og sagde: Plej ham! og hvad mere du lægger ud, vil jeg betale dig, når jeg kommer igen. { [*se Matth. 18, 28.] }

36 Hvilken af disse tre tykkes dig nu at have været hans Næste, der var falden iblandt Røverne?"

37 Men han sagde: "Han, som øvede Barmhjerlighed imod ham." Og Jesus sagde til ham: "Gå bort, og gør du ligeså!"

38 Men det skete, medens de vare på Vandring, gik han ind i en Landsby; og en Kvinde ved Navn Martha modtog ham i sit Hus.

39 Og hun havde en Søster, som hed Maria, og hun satte sig ved Herrens Fødder og hørte på hans Tale.

40 Men Martha havde travlt med megen Opvartning; og hun kom hen og sagde: "Herre! bryder du dig ikke om, at min Søster har ladet mig opvarte ene? Sig hende dog, at hun skal hjælpe mig."

41 Men Herren svarede og sagde til hende: "Martha! Martha! du gør dig Bekymring og Uro med mange Ting;

42 men ét er fornødent. Maria har valgt den gode Del, som ikke skal tages fra hende."

11

¹ Og det skete, da han var på et Sted og bad, at en af hans Disciple sagde til ham, da han holdt op: "Herre! lær os at bede, som også Johannes lærte sine Disciple."

² Da sagde han til dem: "Når I bede, da siger: Fader, Helliget worde dit Navn; komme dit Rige;

³ giv os hver dag vort daglige Brød;

⁴ og forlad os vore Synder, thi også vi forlade hver, som er os skyldig; og led os ikke i Fristelse!"

⁵ Og han sagde til dem: "Om nogen af eder har en Ven og går til ham ved Midnat og siger til ham: Kære! lån mig tre Brød,

⁶ efterdi en Ven af mig er kommen til mig fra Rejsen, og jeg har intet at sætte for ham;

⁷ og hin så svarer derinde fra og siger: Vold mig ikke Besvær; Døren er allerede lukket, og mine Børn ere med mig i Seng; jeg kan ikke stå op og give dig det:

⁸ da, siger jeg eder, om han end ikke står op og giver ham det, fordi han er hans Ven, så står han dog op for hans Påtrængenheds Skyld og giver ham alt, hvad han trænger til.

⁹ Og jeg siger eder: Beder, så skal eder gives; søger, så skulle I finde; banker på, så skal der lukkes op for eder.

¹⁰ Thi hver den, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op.

¹¹ Men hvilken Fader iblandt eder vil give sin Søn en Sten, når han beder om Brød, eller når

han beder om en Fisk, mon han da i Stedet for en Fisk vil give ham en Slange?

¹² Eller når han beder om et Æg, mon han da vil give ham en Skorpion?

¹³ Dersom da I, som ere onde, vide at give eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal da Faderen fra Himmelen give den Helligånd til dem, som bede ham!”

¹⁴ Og han uddrev en ond Ånd, og den var stum; men det skete, da den onde Ånd var udfaren, talte den stumme, og Skaren forundrede sig.

¹⁵ Men nogle af dem sagde: “Ved Beelzebul, de onde Ånders Fyrste, uddriver han de onde Ånder.”

¹⁶ Men andre fristede ham og forlangte af ham et Tegn fra Himmelen.

¹⁷ Men da han kendte deres Tanker, sagde han til dem: “Hvert Rige, som er kommet i Splid med sig selv, lægges øde, og Hus falder over Hus.

¹⁸ Men hvis også Satan er kommen i Splid med sig selv, hvorledes skal hans Rige da bestå? Thi I sige, at jeg uddriver de onde Ånder ved Beelzebul.

¹⁹ Men dersom jeg uddriver de onde Ånder ved Beelzebul, ved hvem uddrive da eders Sønner dem? Derfor skulle de være eders Dommere.

²⁰ Men dersom jeg uddriver de onde Ånder ved Guds Finger, da er jo Guds Rige kommet til eder.

²¹ Når den stærke bevæbnet vogter sin Gård, bliver det, han ejer, i Fred.

²² Men når en stærkere end han er kommen over ham og har overvundet ham, da tager han hans fulde Rustning, som han forlod sig på, og

uddeler hans Bytte.

²³ Den, som ikke er med mig, er imod mig; og den, som ikke samler med mig, adspredes.

²⁴ Når den urene Ånd er faren ud af Mennesket, vandrer den igennem vandløse Steder og søger Hvile; og når den ikke finder den, siger den: Jeg vil vende tilbage til mit Hus, som jeg gik ud af.

²⁵ Og når den kommer, finder den det fejlet og prydet.

²⁶ Da går den bort og tager syv andre Ånder med sig, som ere værre end den selv, og når de ere komne derind, bo de der; og det sidste bliver værre med dette Menneske end det første.”

²⁷ Men det skete, medens han sagde disse Ting, da opløftede en Kvinde af Skaren sin Røst og sagde til ham: “Saligt er det Liv, som bar dig, og de Bryster, som du diede.”

²⁸ Men han sagde: “Ja, salige ere de, som høre Guds Ord og bevare det.”

²⁹ Men da Skarerne strømmede til, begyndte han at sige: “Denne Slægt er en ond Slægt; et Tegn forlanger den, og der skal intet Tegn gives den uden Jonas's Tegn.

³⁰ Thi ligesom Jonas blev et Tegn for Ninivitterne, således skal også Menneskesønnen være det for denne Slægt.

³¹ Sydens Dronning skal oprejses ved Dommen sammen med Mændene af denne Slægt og fordømme dem; thi hun kom fra Jordens Grænser for at høre Salomons Visdom; og se, her er mere end Salomon.

³² Mænd fra Ninive skulle opstå ved Dommen

sammen med denne Slægt og fordømme den; thi de omvendte sig ved Jonas's Prædiken; og se, her er mere end Jonas.

³³ Ingen tænder et Lys og sætter det i Skjul, ikke heller under Skæppen, men på Lysestagen, for at de, som komme ind, kunne se dets Skin.

³⁴ Dit Øje er Legemets Lys; når dit Øje er sundt, er også hele dit Legeme lyst, men dersom det er dårligt, er også dit Legeme mørkt.

³⁵ Se derfor til, at det Lys, der er i dig, ikke er Mørke.

³⁶ Dersom da hele dit Legeme et lyst, så at ingen Del deraf er mørk, vil det være helt lyst, som når Lyset bestråler dig med sin Glans."

³⁷ Men idet han talte, beder en Farisæer ham om, at han vilde spise Middagsmåltid hos ham, og han gik ind og satte sig til Bords.

³⁸ Men Farisæeren forundrede sig, da han så, at han ikke toede sig først før Måltidet.

³⁹ Men Herren sagde til ham: "I Farisæere rense nu det udvendige af Bægeret og Fadet; men eders Indre er fuldt af Rov og Ondskab.

⁴⁰ I Dårer! han, som gjorde det ydre, gjorde han ikke også det indre?

⁴¹ Men giver det, som er indeni, til Almisse; se, så ere alle Ting eder rene.

⁴² Men ve eder, I Farisæere! thi I give Tiende af Mynte og Rude og alle Hånde Urter og forbigå Retten og Kærligheden til Gud; disse Ting burde man gøre og ikke forsømme hine.

⁴³ Ve eder, I Farisæere! thi I elske den fornemste Plads i Synagogerne og Hilsenerne på

Torvene.

⁴⁴ Ve eder, thi I ere som de ukendelige Grave, og Menneskene, som gå over dem, vide det ikke.”

⁴⁵ Men en af de lovkyndige svarede og siger til ham: “Mester! idet du siger dette, forhåner du også os,”

⁴⁶ Men han sagde: “Ve også eder, I lovkyndige! thi I lægge Menneskene Byrder på, vanskelige at bære, og selv røre I ikke Byrderne med én af eders Fingre.

⁴⁷ Ve eder! thi I bygge Profeternes Grave, og eders Fædre sloge dem ihjel.

⁴⁸ Altså ere I Vidner og samtykke i eders Fædres Gerninger; thi de sloge dem ihjel, og I bygge.

⁴⁹ Derfor har også Guds Visdom sagt: Jeg vil sende Profeter og Apostle til dem, og nogle af dem skulle de slå ihjel og forfølge,

⁵⁰ for at alle Profeternes Blod, som er udøst fra Verdens Grundlæggelse, skal kræves af denne Slægt,

⁵¹ fra Abels Blod indtil Sakarias's Blod, som blev dræbt imellem Alteret og Templet; ja, jeg siger eder: Det skal kræves af denne Slægt.

⁵² Ve eder, I lovkyndige! thi I have taget Kundskabens Nøgle; selv ere I ikke gåede ind, og dem, som vilde gå ind, have I forhindret.”

⁵³ Og da han var gået ud derfra, begyndte de skriftkloge og Farisæerne at trænge stærkt ind på ham og at lokke Ord af hans Mund om flere Ting;

⁵⁴ thi de lurede på ham for at opfange noget af

hans Mund, for at de kunde anklage ham.

12

¹ Da imidlertid mange Tusinde Mennesker havde samlet sig, så at de trådte på hverandre, begyndte han at sige til sine Disciple: "Tager eder først og fremmest i Vare for Farisæernes Surdejg, som er Hykleri.

² Men intet er skjult, som jo skal åbenbares, og intet er lønligt, som jo skal blive kendt.

³ Derfor, alt hvad I have sagt i Mørket, skal høres i Lyset; og hvad I have talt i Øret i Kamrene, skal blive prædiket på Tagene.

⁴ Men jeg siger til eder, mine Venner! frygter ikke for dem, som slå Legemet ihjel og derefter ikke formå at gøre mere.

⁵ Men jeg vil vise eder, for hvem I skulle frygte: Frygter for ham, som har Magt til, efter at have slået ihjel, at kaste i Helvede; ja, jeg siger eder: Frygter for ham!

⁶ Sælges ikke fem Spurve for to Penninge*? og ikke én af dem er glemt hos Gud. { [*se Matth. 10, 29.] }

⁷ Ja, endog Hårene på eders Hoved ere alle talte; frygter ikke, I ere mere værd end mange Spurve.

⁸ Men jeg siger eder: Enhver, som vedkender sig mig for Menneskene, ham vil også Menneskesønnen vedkende sig for Guds Engle.

⁹ Og den, som har fornægtet mig for Menneskene, skal fornægtes for Guds Engle.

¹⁰ Og enhver, som taler et Ord imod Menneskesønnen, ham skal det forlades; men den, som har talt bespotteligt imod den Helligånd, ham skal det ikke forlades.

¹¹ Men når de føre eder frem for Synagogerne og Øvrighederne og Myndighederne, da bekymrer eder ikke for, hvorledes eller hvormed I skulle forsvare eder, eller hvad I skulle sige.

¹² Thi den Helligånd skal lære eder i den samme Time, hvad I bør sige.”

¹³ Men en af Skaren sagde til ham: “Mester! sig til min Broder, at han skal dele Arven med mig.”

¹⁴ Men han sagde til ham: “Menneske! hvem har sat mig til Dommer eller Deler over eder?”

¹⁵ Og han sagde til dem: “Ser til og vogter eder for al Havesyge; thi ingens Liv beror på, hvad han ejer, selv om han har Overflod.”

¹⁶ Og han sagde en Lignelse til dem: “Der var en rig Mand, hvis Mark havde båret godt.

¹⁷ Og han tænkte ved sig selv og sagde: Hvad skal jeg gøre? thi jeg har ikke Rum, hvori jeg kan samle min Afgrøde.

¹⁸ Og han sagde: Dette vil jeg gøre, jeg vil nedbryde mine Lader og bygge dem større, og jeg vil samle deri al min Afgrøde og mit Gods;

¹⁹ og jeg vil sige til min Sjæl: Sjæl! du har mange gode Ting liggende for mange År; slå dig til Ro, spis, drik, vær lystig!

²⁰ Men Gud sagde til ham: Du Dåre! i denne Nat kræves din Sjæl af dig; men hvem skal det høre til. som du har beredt?

21 Således er det med den, som samler sig Skatte og ikke er rig i Gud.”

22 Men han sagde til sine Disciple: “Derfor siger jeg eder: Bekymrer eder ikke for Livet, hvad I skulle spise; ikke heller for Legemet, hvad I skulle iføre eder.

23 Livet er mere end Maden, og Legemet mere end Klæderne.

24 Giver Agt på Ravnene, at de hverken så eller høste og de have ikke Forråds-kammer eller Lade, og Gud føder dem; hvor langt mere værd end Fuglene ere dog I?

25 Og hvem af eder kan ved at bekymre sig lægge en Alen til sin Vækst?

26 Formå I altså ikke engang det mindste, hvorfor bekymre I eder da for det øvrige?

27 Giver Agt på Lillierne, hvorledes de vokse; de arbejde ikke og spinde ikke; men jeg siger eder: End ikke Salomon i al sin Herlighed var klædt som en af dem.

28 Klæder da Gud således det Græs på Marken, som i Dag står og i Morgen kastes i Ovn, hvor meget mere eder, I lidettroende!

29 Og I, spørger ikke efter, hvad I skulle spise, og hvad I skulle drikke; og værer ikke ængstelige!

30 Thi efter alt dette søge Hedningerne i Verden; men eders Fader ved, at I have disse Ting nødvendig.

31 Men søger hans Rige, så skulle disse Ting gives eder i Tilgift.

32 Frygt ikke, du lille Hjord! thi det var eders Fader velbehageligt at give eder Riget.

³³ Sælger, hvad I eje, og giver Almisse! Gører eder Punge, som ikke ældes, en Skat i Himlene, som ikke slipper op, der hvor ingen Tyv kommer nær, og intet Møl ødelægger.

³⁴ Thi hvor eders Skat er, der vil også eders Hjerter være.

³⁵ Eders Lænder være omgjordede, og eders Lys brændende!

³⁶ Og værer I ligesom Mennesker, der vente på deres Herre, når han vil bryde op fra Brylluppet, for at de straks, når han kommer og banker på, kunne lukke op for ham.

³⁷ Salige ere de Tjenere, som Herren finder vågne, når han kommer. Sandelig, siger jeg eder, at han skal binde op om sig og sætte dem til Bords og gå om og varte dem op,

³⁸ Og dersom han kommer i den anden Nattevagt og kommer i den tredje Nattevagt og finder det således, da ere disse Tjenere salige.

³⁹ Men dette skulle I vide, at dersom Husbonden vidste, i hvilken Time Tyven vilde komme, da vågede han og tillod ikke, at der skete Indbrud i hans Hus.

⁴⁰ Vorder også I rede; thi Menneskesønnen kommer i den Time, som I ikke mene."

⁴¹ Men Peter sagde til ham: "Herre! siger du denne Lignelse til os eller også til alle?"

⁴² Og Herren sagde: "Hvem er vel den tro og forstandige Husholder, som Herren vil sætte over sit Tyende til at give dem den bestemte Kost i rette Tid?"

⁴³ Salig er den Tjener, hvem hans Herre, når han kommer, finder handlende således.

⁴⁴ Sandelig, siger jeg eder, han skal sætte ham over alt, hvad han ejer.

⁴⁵ Men dersom hin Tjener siger i sit Hjerte: "Min Herre tøver med at komme" og så begynder at slå Karlene og Pigerne og at spise og drikke og beruse sig,

⁴⁶ da skal den Tjeners Herre komme på den Dag, han ikke venter, og i den Time, han ikke ved, og hugge ham sønder og give ham hans Lod sammen med de utro:

⁴⁷ Men den Tjener, som har kendt sin Herres Villie og ikke har truffet Forberedelser eller handlet efter hans Villie, skal have mange Hug;

⁴⁸ men den, som ikke har kendt den og har gjort, hvad der er Hug værd, skal have få Hug. Enhver, hvem meget er givet, af ham skal man kræve meget; og hvem meget er betroet, af ham skal man forlange mere.

⁴⁹ Ild er jeg kommen at kaste på Jorden, og hvor vilde jeg, at den var optændt allerede!

⁵⁰ Men en Dåb har jeg at døbes med, og hvor ængstes jeg, indtil den er fuldbyrdet!

⁵¹ Mene I, at jeg er kommen for at give Fred på Jorden? Nej, siger jeg eder, men Splid,

⁵² Thi fra nu af skulle fem i ét Hus være i Splid indbyrdes, tre imod to, og to imod tre.

⁵³ De skulle være i Splid, Fader med Søn og Søn med Fader, Moder med Datter og Datter med Moder, Svigermoder med sin Svigerdatter og Svigerdatter med sin Svigermoder."

⁵⁴ Men han sagde også til Skarerne: "Når I se en Sky komme op i Vester, sige I straks: Der

kommer Regn, og det sker således.

⁵⁵ Og når I se en Søndenvind blæse, sige I: Der kommer Hede: og det sker.

⁵⁶ I Hyklere! Jordens og Himmels Udseende vide I at skønne om; men hvorfor have I da intet Skøn om den nærværende Tid?

⁵⁷ Og hvorfor dømme I ikke også fra eder selv, hvad der er det rette?

⁵⁸ Thi medens du går hen med din Modpart til Øvrigheden, da gør dig Flid på Vejen for at blive forligt med ham, for at han ikke skal trække dig for Dommeren, og Dommeren skal overgive dig til Slutteren, og Slutteren skal kaste dig i Fængsel.

⁵⁹ Jeg siger dig: Du skal ingeniende komme ud derfra, førend du får betalt endog den sidste Skærv.”

13

¹ Men på den samme Tid var der nogle til Stede, som fortalte ham om de Galilæere, hvis Blod Pilatus havde blandet med deres Ofre.

² Og han svarede og sagde til dem: “Mene I, at disse Galilæere vare Syndere frem for alle Galilæere, fordi de have lidt dette?”

³ Nej, siger jeg eder; men dersom I ikke omvende eder, skulle I alle omkomme ligeså.

⁴ Eller hine atten, som Tårnet i Siloam faldt ned over og ihjelslog, mene I, at de vare skyldige fremfor alle Mennesker, som bo i Jerusalem?

⁵ Nej, siger jeg eder; men dersom I ikke omvende eder, skulle I alle omkomme ligeså.”

⁶ Men han sagde denne Lignelse: "En havde et Figentræ, som var plantet i hans Vingård; og han kom og ledte efter Frugt derpå og fandt ingen.

⁷ Men han sagde til Vingårdsmanden: Se, i tre År er jeg nu kommen og har ledt efter Frugt på dette Figentræ og ingen fundet; hug det om; hvorfor skal det tilmed gøre Jorden unyttig?

⁸ Men han svarede og sagde til ham: Herre! lad det stå endnu dette År, indtil jeg får gravet om det og gødet det;

⁹ måske vil det bære Frugt i Fremtiden; men hvis ikke, da hug det om!"

¹⁰ Men han lærte i en af Synagogerne på Sabbaten.

¹¹ Og se, der var en Kvinde, som havde haft en Svagheds Ånd i atten År, og hun var sammenbøjet og kunde aldeles ikke rette sig op.

¹² Men da Jesus så hende, kaldte han på hende og sagde til hende: "Kvinde! du er løst fra din Svaghed."

¹³ Og han lagde Hænderne på hende; og straks rettede hun sig op og priste Gud.

¹⁴ Men Synagogeforstanderen, som var vred, fordi Jesus helbredte på Sabbaten, tog til Orde og sagde til Folkeskaren: "Der er seks Dage, på hvilke man bør arbejde; kommer derfor på dem og lader eder helbrede, og ikke på Sabbatsdagen!"

¹⁵ Men Herren svarede ham og sagde: "I Hyklere! løser ikke enhver iblandt eder sin Okse eller sit Asen fra Krybben på Sabbaten og fører dem til Vands?"

16 Men denne, som er en Abrahams Datter, hvem Satan har bundet, se, i atten År, burde hun ikke løses fra dette Bånd på Sabbatsdagen?"

17 Og da han sagde dette, bleve alle hans Modstandere beskæmmede; og hele Skaren glædede sig over alle de herlige Gerninger, som gjordes af ham.

18 Han sagde da: "Hvad ligner Guds Rige, og hvormed skal jeg ligne det?"

19 Det ligner et Sennepskorn, som et Menneske tog og lagde i sin Have; og det voksede og blev til et Træ, og Himmelens Fugle byggede Rede i dets Grene."

20 Og atter sagde han: "Hvormed skal jeg ligne Guds Rige?"

21 Det ligner en Surdejg, som en Kvinde tog og lagde ned i tre Mål Mel, indtil det blev syret alt sammen."

22 Og han gik igennem Byer og Landsbyer og lærte og tog Vejen til Jerusalem.

23 Men en sagde til ham: "Herre mon de ere få, som blive frelste?" Da sagde han til dem:

24 "Kæmper for at komme ind igennem den snævre Port; thi mange, siger jeg eder, skulle søge at komme ind og ikke formå det.

25 Fra den Stund Husbonden er stået op og har lukket Døren, og I begynde at stå udenfor og banke på Døren og sige: Herre, luk op for os! da vil han svare og sige til eder: Jeg kender eder ikke, hvorfra I ere;

26 da skulle I begynde at sige: vi spiste og drak for dine Øjne, og du lærte på vore Gader,

27 og han skal sige: Jeg siger eder, jeg kender

eder ikke, hvorfra I ere; viger bort fra mig, alle I, som øve Uret!

²⁸ Der skal der være Gråd og Tænders Gnidsel, når I må se Abraham og Isak og Jakob og alle Profeterne i Guds Rige, men eder selv blive kastede udenfor.

²⁹ Og de skulle komme fra Øster og Vester og fra Norden og Sønden og sidde til Bords i Guds Rige.

³⁰ Og se, der er sidste, som skulle være iblandt de første, og der er første, som skulle være iblandt de sidste.”

³¹ I den samme Stund kom nogle Farisæere og sagde til ham: “Gå bort, og drag herfra; thi Herodes vil slå dig ihjel.”

³² Og han sagde til dem: “Går hen og siger til denne Ræv: Se, jeg uddriver onde Ånder og fuldfører Helbredelser i Dag og i Morgen, og på den tredje dag fuldendes jeg.

³³ Dog bør jeg vandre i Dag og i Morgen og den Dag derefter; thi det sømmer sig ikke, at en Profet dræbes uden for Jerusalem.

³⁴ Jerusalem! Jerusalem! som ihjelslår Profeterne og stener dem, som ere sendte til dig! hvor ofte vilde jeg samle dine Børn, ligesom en Høne samler sine Kyllinger under Vingerne! Og I vilde ikke.

³⁵ Se, eders Hus overlades til eder selv. Men jeg siger eder: I skulle ingenlunde se mig, førend den Tid kommer, da I sige: Velsignet være den, som kommer, i Herrens Navn!”

14

¹ Og det skete, da han kom ind i en af de øverste Farisæeres Hus på en Sabbat for at holde Måltid, at de toge Vare på ham.

² Og se, der stod en vattersottig Mand foran ham.

³ Og Jesus tog til Orde og sagde til de lovkyndige og Farisæerne: "Er det tilladt at helbrede på Sabbaten eller ej?"

⁴ Men de tav. Og han tog på ham og helbredte ham og lod ham fare.

⁵ Og han tog til Orde og sagde til dem: "Hvem er der iblandt eder, som ikke straks, når hans Søn eller Okse falder i en Brønd, drager dem op på Sabbatsdagen?"

⁶ Og de kunde ikke give Svar derpå.

⁷ Men han sagde en Lignelse til de budne, da han gav Agt på, hvorledes de udvalgte sig de øverste Pladser ved Bordet, og sagde til dem:

⁸ "Når du bliver buden af nogen til Bryllup, da sæt dig ikke øverst til Bords, for at ikke en fornemmere end du måtte være buden af ham,

⁹ og han, som indbød dig og ham, måtte komme og sige til dig: Giv denne Plads, og du da med Skam komme til at sidde nederst.

¹⁰ Men når du bliver buden, da gå hen og sæt dig nederst, for at, når han kommer, som har indbudt dig, han da må sige til dig: Ven! sæt dig højere op; da skal du have Ære for alle dem, som sidde til Bords med dig.

¹¹ Thi enhver, som Ophøjer sig selv, skal fornedres; og den, som fornedrer sig selv, skal ophøjes."

12 Men han sagde også til ham, som havde indbudt ham: "Når du gør Middags- eller Aftensmåltid, da byd ikke dine Venner, ej heller dine Brødre, ej heller dine Frænder, ej heller rige Naboer, for at ikke også de skulle indbyde dig igen, og du få Vederlag.

13 Men når du gør et Gæstebud, da indbyd fattige, vanføre, lamme, blinde!

14 Så skal du være salig; thi de have intet at gengælde dig med; men det skal gengældes dig i de retfærdiges Opstandelse."

15 Men da en af dem, som sad med til Bords, hørte dette, sagde han til ham: "Salig er den, som holder Måltid i Guds Rige."

16 Men han sagde til ham: "der var en Mand, som gjorde en stor Nadver og indbød mange.

17 Og han udsendte sin Tjener på Nadverens Time for at sige til de budne: Kommer! thi nu er det beredt.

18 Og de begyndte alle som én at undskylde sig. Den første sagde til ham: Jeg har købt en Mark og har nødig at gå ud og se den; jeg beder dig, hav mig undskyldt!

19 Og en anden sagde: Jeg har købt fem Par Okser og går hen at prøve dem; jeg beder dig, hav mig undskyldt!

20 Og en anden sagde: Jeg har taget mig en Hustru til Ægte, og derfor kan jeg ikke komme.

21 Og Tjeneren kom og meldte sin Herre dette; da blev Husbonden vred og sagde til sin Tjener: Gå hurtig ud på Byens Stræder og Gader, og før de fattige og vanføre og lamme og blinde herind!

22 Og Tjeneren sagde: Herre! det er sket, som du befalede, og der er endnu Rum.

23 Og Herre sagde til Tjeneren: Gå ud på Vejene og ved Gærderne og nød dem til at gå ind, for at mit Hus kan blive fuldt.

24 Thi jeg siger eder, at ingen af hine Mænd, som vare budne, skal smage min Nadver.”

25 Men store Skarer gik med ham, og han vendte sig og sagde til dem:

26 “Dersom nogen kommer til mig og ikke hader sin Fader og Moder og Hustru og Børn og Brødre og Søstre, ja endog sit eget Liv, kan han ikke være min Discipel.

27 Den, som ikke bærer sit Kors og følger efter mig, kan ikke være min Discipel.

28 Thi hvem iblandt eder, som vil bygge et Tårn, sætter sig ikke først hen og beregner Omkostningen, om han har nok til at fuldføre det,

29 for at ikke, når han får lagt Grunden og ej kan fuldende det, alle, som se det, skulle begynde at spotte ham og sige:

30 Dette Menneske begyndte at bygge og kunde ikke fuldende det.

31 Eller hvilken Konge, som drager ud for at gå i Kamp imod en anden Konge, sætter sig ikke først hen og rådslår, om han er mægtig til med ti Tusinde at møde den, som kommer imod ham med tyve Tusinde?

32 Men hvis ikke, sender han, medens den anden endnu er langt borte, Sendebud hen og underhandler om Fred.

33 Således kan da ingen af eder, som ikke

forsager alt det, han ejer, være min Discipel.

³⁴ Saltet er altså godt; men dersom også Saltet mister sin Kraft, hvorved skal det da få den igen?

³⁵ Det er ikke tjenligt hverken til Jord eller til Gødning; man kaster det ud. Den, som har Øren at høre med, han høre!”

15

¹ Men alle Toldere og Syndere holdt sig nær til ham for at høre ham.

² Og både Farisæerne og de skriftkloge knurrede og sagde: “Denne tager imod Syndere og spiser med dem.”

³ Men han talte denne Lignelse til dem og sagde:

⁴ “Hvilket Menneske af eder, som har hundrede Får og har mistet ét af dem, forlader ikke de ni og halvfemsindstyre i Ørkenen og går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det?

⁵ Og når han har fundet det, lægger han det på sine Skuldre med Glæde.

⁶ Og når han kommer hjem, sammenkalder han sine Venner og Naboer og siger til dem: Glæder eder med mig; thi jeg har fundet mit Får, som jeg havde mistet.

⁷ Jeg siger eder: Således skal der være Glæde i Himmelen over én Synder, som omvender sig, mere end over ni og halvfemsindstyre retfærdige, som ikke trænge til Omvendelse.

⁸ Eller hvilken Kvinde, som har ti Drakmer* og taber én Drakme, tænder ikke Lys og fejrer Huset og søger med Flid, indtil hun finder den?

{ [*En Drakme havde omtrent samme Værdi som en Denar, se Matth. 18, 28.] }

⁹ Og når hun har fundet den, sammenkalder hun sine Veninder og Naboersker og siger: Glæder eder med mig; thi jeg har fundet den Drakme, som jeg havde tabt.

¹⁰ Således, siger jeg eder, bliver der Glæde hos Guds Engle over én Synder, som omvender sig.”

¹¹ Men han sagde: “En Mand havde to Sønner.

¹² Og den yngste af dem sagde til Faderen: Fader! giv mig den Del af Formuen, som tilfalder mig. Og han skiftede Godset imellem dem.

¹³ Og ikke mange Dage derefter samlede den yngste Søn alt sit og drog udenlands til et fjernt Land og ødte der sin Formue i et ryggesløst Levned.

¹⁴ Men da han havde sat alt til, blev der en svær Hungersnød i det samme Land; og han begyndte at lide Mangel.

¹⁵ Og han gik hen og holdt sig til en af Borgerne der i Landet, og denne sendte ham ud på sine Marker for at vogte Svin.

¹⁶ Og han attråede at fylde sin Bug med de Bønner, som Svinene åde; og ingen gav ham noget.

¹⁷ Men han gik i sig selv og sagde: Hvor mange Daglejere hos min Fader have ikke Brød i Overflødighed? men jeg omkommer her af Hunger.

¹⁸ Jeg vil stå op og gå til min Fader og sige til ham: Fader! jeg har syndet imod Himmelen og over for dig,

¹⁹ jeg er ikke længere værd at kaldes din Søn,

gør mig som en af dine Daglejere!

²⁰ Og han stod op og kom til sin Fader. Men da han endnu var langt borte, så hans Fader ham og ynkedes inderligt, og han løb til og faldt ham om Halsen og kyssede ham.

²¹ Men Sønnen sagde til ham: Fader! jeg har syndet imod Himmelen og over for dig, jeg er ikke længer værd at kaldes din Søn.

²² Men Faderen sagde til sine Tjenere: Henter det bedste Klædebon frem, og ifører ham det, og giver ham en Ring på hans Hånd og Sko på Fødderne;

²³ og henter Fedekalven og slagter den, og lader os spise og være lystige!

²⁴ Thi denne min Søn var død og er bleven levende igen, han var fortabt og er funden. Og de begyndte at være lystige!

²⁵ Men hans ældste Søn var på Marken, og da han kom og nærmede sig Huset, hørte han Musik og Dans.

²⁶ Og han kaldte en af Karlene til sig og spurgte, hvad dette var?

²⁷ Men han sagde til ham: Din Broder er kommen, og din Fader har slagtet Fedekalven, fordi han har fået ham sund igen.

²⁸ Men han blev vred og vilde ikke gå ind. Men hans Fader gik ud og bad ham.

²⁹ Men han svarede og sagde til Faderen: Se, så mange År har jeg tjent dig, og aldrig har jeg overtrådt noget af dine Bud, og du har aldrig givet mig et Kid, for at jeg kunde være lystig med mine Venner.

³⁰ Men da denne din Søn kom, som har fortæret dit Gods med Skøger, slagtede du Fedekalven til ham.

³¹ Men han sagde til ham: Barn! du er altid hos mig, og alt mit er dit.

³² Men man burde være lystig og glæde sig, fordi denne din Broder var død og er bleven levende og var fortabt og er funden.”

16

¹ Men han sagde også til Disciplene: “Der var en rig Mand, som havde en Husholder, og denne blev angiven for ham som en, der ødte hans Ejendom.

² Og han lod ham kalde og sagde til ham: Hvad er dette, jeg hører om dig? Aflæg Regnskabet for din Husholdning; thi du kan ikke længer være Husholder.

³ Men Husholderen sagde ved sig selv: Hvad skal jeg gøre, efterdi min Herre tager Husholdningen fra mig? Jeg formår ikke at Grave, jeg skammer mig ved at tigge.

⁴ Nu ved jeg, hvad jeg vil gøre, for at de skulle modtage mig i deres Huse, når jeg bliver sat fra Husholdningen.

⁵ Og han kaldte hver enkelt af sin Herres Skyldnere til sig og sagde til den første: Hvor meget er du min Herre skyldig?

⁶ Men han sagde: Hundrede Fade Olie. Og han sagde til ham: Tag dit Skyldbrev, og sæt dig hurtigt ned og skriv halvtredsindstyre!

⁷ Derefter sagde han til en anden: Men du, hvor meget er du skyldig? Men han sagde:

Hundrede Mål Hvede. Han siger til ham: Tag dit Skyldbrev og skriv firsindstyve!

⁸ Og Herren roste den uretfærdige Husholder, fordi han havde handlet klogelig; thi denne Verdens Børn ere klogere end Lysets Børn imod deres egen Slægt.

⁹ Og jeg siger eder: Gører eder Venner ved Uretfærdighedens Mammon*, for at de, når det er forbi med den, må modtage eder i de evige Boliger. { [*d. e. Rigdom. 1 Tim. 6, 17 flg.] }

¹⁰ Den, som er tro i det mindste, er også tro i meget, og den, som er uretfærdig i det mindste, er også uretfærdig i meget.

¹¹ Dersom I da ikke have været tro i den uretfærdige Mammon, hvem vil da betro eder den sande?

¹² Og dersom I ikke have været tro i det, som andre eje, hvem vil da give eder noget selv at eje?

¹³ Ingen Tjener kan tjene to Herrer; thi han vil enten hade den ene og elske den anden, eller holde sig til den ene og ringeagte den anden; I kunne ikke tjene Gud og Mammon."

¹⁴ Men alt dette hørte Farisæerne, som vare pengegerrige, og de spottede ham.

¹⁵ Og han sagde til dem: "I ere de, som gøre eder selv retfærdige for Menneskene; men Gud kender eders Hjerter; thi det, som er højt iblandt Mennesker, er en Vederstyggelighed for Gud.

¹⁶ Loven og Profeterne vare indtil Johannes; fra den Tid forkyndes Evangeliet om Guds Rige, og enhver trænger derind med Vold.

¹⁷ Men det er lettere, at Himmelen og Jorden forgå, end at en Tøddel af Loven bortfalder.

18 Hver, som skiller sig fra sin Hustru og tager en anden til Ægte, bedriver Hor; og hver, som tager til Ægte en Kvinde, der er skilt fra sin Mand, bedriver Hor.

19 Men der var en rig Mand, og han klædte sig i Purpur og kostbart Linned og levede hver Dag i Fryd og Herlighed.

20 Men en fattig ved Navn Lazarus var lagt ved hans Port, fuld af Sår.

21 Og han attråede at mættes af det, som faldt fra den Riges Bord; men også Hundene kom og slikkede hans Sår.

22 Men det skete, at den fattige døde, og at han blev henbåren af Englene i Abrahams Skød; men den rige døde også og blev begravet.

23 Og da han slog sine Øjne op i Dødsriget, hvor han var i Pine, ser han Abraham langt borte og Lazarus i hans Skød.

24 Og han råbte og sagde: Fader Abraham! forbarm dig over mig, og send Lazarus, for at han kan dyppe det yderste af sin Finger i Vand og læske min Tunge; thi jeg pines svarlig i denne Lue.

25 Men Abraham sagde: Barn! kom i Hu, at du har fået dit gode i din Livstid, og Lazarus ligeså det onde; men nu trøstes han her, og du pines.

26 Og foruden alt dette er der fæstet et stort Svælg imellem os og eder, for at de, som ville fare herfra over til eder, ikke skulle kunne det, og de ikke heller skulle fare derfra over til os.

27 Men han sagde: Så beder jeg dig, Fader! at du vil sende ham til min Faders Hus -

28 thi jeg har fem Brødre for at han kan vidne

for dem, for at ikke også de skulle komme i dette Pinested.

²⁹ Men Abraham siger til ham: De have Moses og Profeterne, lad dem høre dem!

³⁰ Men han sagde: Nej, Fader Abraham! men dersom nogen fra de døde kommer til dem, ville de omvende sig.

³¹ Men han sagde til ham: Høre de ikke Moses og Profeterne, da lade de sig heller ikke overbevise, om nogen opstår fra de døde.”

17

¹ Men han sagde til sine Disciple: “Det er umuligt, at Forargelser ikke skulde komme; men ve den, ved hvem de komme!

² Det er bedre for ham, om en Møllesten er lagt om hans Hals, og han er kastet i Havet end at han skulde forarge én af disse små.

³ Vogter på eder selv! Dersom din Broder synder, da irettesæt ham; og dersom han angrer, da tilgiv ham!

⁴ Og dersom han syv Gange om Dagen synder imod dig og syv Gange vender tilbage til dig og siger: Jeg angrer det, da skal du tilgive ham.”

⁵ Og Apostlene sagde til Herren: “Giv os mere Tro!”

⁶ Men Herren sagde: “Dersom I havde Tro som et Sennepskorn, da kunde I sige til dette Morbærfigentræ: Ryk dig op med Rode, og plant dig i Havet, og det skulde adlyde eder.

⁷ Men hvem af eder, som har en Tjener, der pløjer eller vogter, siger til ham, når han kommer

hjem fra Marken: Gå straks hen og sæt dig til Bords?

⁸ Vil han ikke tværtimod sige til ham: Tilbered, hvad jeg skal have til Nadver, og bind op om dig, og vart mig op, medens jeg spiser og drikker; og derefter må du spise og drikke?

⁹ Mon han takker Tjeneren, fordi han gjorde det, som var befaleet? Jeg mener det ikke.* { [*Ordene "Jeg mener det ikke" mangle i nogle af de ældste Håndskrifter. Datidens "Tjenere" vare Treller.] }

¹⁰ Således skulle også I, når I have gjort alle de Ting, som ere eder befalede, sige: Vi ere unyttige Tjenere; kun hvad vi vare skyldige at gøre, have vi gjort."

¹¹ Og det skete, medens han var på Vej til Jerusalem, at han drog midt imellem Samaria og Galilæa.

¹² Og da han gik ind i en Landsby, mødte der ham ti spedalske Mænd, som stode langt borte,

¹³ og de opløftede Røsten og sagde: "Jesus, Mester, forbarm dig over os!"

¹⁴ Og da han så dem, sagde han til dem: "Går hen og fremstiller eder for Præsterne!" Og det skete, medens de gik bort, bleve de rensede.

¹⁵ Men en af dem vendte tilbage, da han så, at han var helbredt, og priste Gud med høj Røst.

¹⁶ Og han faldt på sit Ansigt for hans Fødder og takkede ham; og denne var en Samaritan.

¹⁷ Men Jesus svarede og sagde: "Bleve ikke de ti rensede? hvor ere de ni?"

¹⁸ Fandtes der ingen, som vendte tilbage for at give Gud Ære, uden denne fremmede?"

19 Og han sagde til ham: "Stå op, gå bort; din Tro har frelst dig!"

20 Men da han blev spurgt af Farisæerne om, når Guds Rige kommer, svarede han dem og sagde: "Guds Rige kommer ikke således, at man kan vise derpå.

21 Ikke heller vil man sige: Se her, eller: Se der er det; thi se, Guds Rige er inden i eder."

22 Men han sagde til Disciplene: "Der skal komme Dage, da I skulle attrå at se en af Menneskesønnens Dage, og I skulle ikke se den.

23 Og siger man til eder: Se der, eller: Se her er han, så går ikke derhen, og løber ikke derefter!

24 Thi ligesom Lynet, når det lyner fra den ene Side af Himmelen, skinner til den anden Side af Himmelen, således skal Menneskesønnen være på sin Dag.

25 Men først bør han lide meget og forkastes af denne Slægt.

26 Og som det skete i Noas Dage, således skal det også være i Menneskesønnens Dage:

27 De spiste, drak, toge til Ægte, bleve bortgiftede indtil den Dag, da Noa gik ind i Arken, og Syndfloden kom og ødelagde alle.

28 Ligeledes, som det skete i Loths Dage: De spiste, drak, købte, solgte, plantede, byggede;

29 men på den Dag, da Loth gik ud af Sodoma, regnede Ild og Svovl ned fra Himmelen og ødelagde dem alle:

30 på samme Måde skal det være på den Dag, da Menneskesønnen åbenbares.

31 På den dag skal den, som er på Taget og har

sine Ejendele i Huset, ikke stige ned for at hente dem; og ligeså skal den, som er på Marken, ikke vende tilbage igen!

³² Kommer Loths Hustru i Hu!

³³ Den, som søger at bjærge sit Liv, skal miste det; og den, som mister det, skal beholde Livet.

³⁴ Jeg siger eder: I den Nat skulle to Mænd være på ét Leje; den ene skal tages med, og den anden skal lades tilbage.

³⁵ To Kvinder skulle male på samme Kværn; den ene skal tages med, og den anden skal lades tilbage.

³⁶ [To Mænd skulle være på Marken; den ene skal tages med. og den anden skal lades tilbage.]* { [*Dette Vers (Matth. 24, 40) mangler i de ældste Håndskrifter.] }

³⁷ Og de svare og sige til ham: "Hvor, Herre?" Men han sagde til dem: "Hvor Ådselet er, der ville også Ørnene samle sig."

18

¹ Men han talte til dem en Lignelse om, at de burde altid bede og ikke blive trætte,

² og sagde: "Der var i en By en Dommer, som ikke frygtede Gud og ikke undså sig for noget Menneske.

³ Og der var en Enke i den By, og hun kom til ham og sagde: Skaf mig Ret over min Modpart!

⁴ Og længe vilde han ikke. Men derefter sagde han ved sig selv: Om jeg end ikke frygter Gud, ej heller undser mig for noget Menneske,

⁵ så vil jeg dog, efterdi denne Enke volder mig Besvær, skaffe Hende Ret, for at hun ikke uophørligt skal komme og plage mig.”

⁶ Men Herren sagde: “Hører, hvad den uretfærdige Dommer siger!

⁷ Skulde da Gud ikke skaffe sine udvalgte Ret, de, som råbe til ham Dag og Nat? og er han ikke langmodig, når det gælder dem?

⁸ Jeg siger eder, han skal skaffe dem Ret i Hast. Men mon Menneskesønnen, når han kommer, vil finde Troen på Jorden?”

⁹ Men han sagde også til nogle, som stolede på sig selv, at de vare retfærdige, og foragtede de andre, denne Lignelse:

¹⁰ “Der gik to Mænd op til Helligdommen for at bede; den ene var en Farisæer, og den anden en Tolder.

¹¹ Farisæeren stod og bad ved sig selv således: Gud! Jeg takker dig, fordi jeg ikke er som de andre Mennesker, Røvere, uretfærdige, Horkarle, eller også som denne Tolder.

¹² Jeg faster to Gange om Ugen, jeg giver Tiende af al min indtægt.

¹³ Men Tolderen stod langt borte og vilde end ikke opløfte Øjnene til Himmelen, men slog sig for sit Bryst og sagde: Gud, vær mig Synder nådig!

¹⁴ Jeg siger eder: Denne gik retfærdiggjort hjem til sit Hus fremfor den anden; thi enhver, som Ophøjer sig selv, skal fornedres; men den, som fornedrer sig selv, skal ophøjes.”

¹⁵ Men de bare også de små Børn til ham, for

at han skulde røre ved dem; men da Disciplene så det, truede de dem.

¹⁶ Men Jesus kaldte dem til sig og sagde: "Lader de små Børn komme til mig, og formener dem det ikke; thi Guds Rige hører sådanne til.

¹⁷ Sandelig, siger jeg eder, den, som ikke modtager Guds Rige ligesom et lille Barn, han skal ingenlunde komme ind i det."

¹⁸ Og en af de Øverste spurgte ham og sagde: "Gode Mester! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve et evigt Liv?"

¹⁹ Men Jesus sagde til ham: "Hvorfor kalder du mig god? Ingen er god uden én, nemlig Gud.

²⁰ Du kender Budene: Du må ikke bedrive Hor; du må ikke slå ihjel; du må ikke stjæle; du må ikke sige falsk Vidnesbyrd; Ær din Fader og din Moder."

²¹ Men han sagde: "Det har jeg holdt alt sammen fra min Ungdom af."

²² Men da Jesus hørte det, sagde han til ham: "Endnu én Ting fattes dig: Sælg alt, hvad du har, og uddel det til fattige, så skal du have en Skat i Himmelen; og kom så og følg mig!"

²³ Men da han hørte dette, blev han dybt bedrøvet; thi han var såre rig.

²⁴ Men da Jesus så, at han blev dybt bedrøvet, sagde han: "Hvor vanskeligt komme de, som have Rigdom, ind i Guds Rige!

²⁵ thi det er lettere for en Kamel at gå igennem et Nåleøje end for en rig at gå ind i Guds Rige."

²⁶ Men de, som hørte det, sagde: "Hvem kan da blive frelst?"

²⁷ Men han sagde: "Hvad der er umuligt for Mennesker, det er muligt for Gud."

²⁸ Men Peter sagde: "Se, vi have forladt vort eget og fulgt dig."

²⁹ Men han sagde til dem: "Sandelig, siger jeg eder, der er ingen, som har forladt Hus eller Forældre eller Brødre eller Hustru eller Børn for Guds Riges Skyld,

³⁰ uden at han skal få det mange Fold igen i denne Tid og i den kommende Verden et evigt Liv."

³¹ Men han tog de tolv til sig og sagde til dem: "Se, vi drage op til Jerusalem, og alle de Ting, som ere skrevne ved Profeterne, skulle fuldbyrdes på Menneskesønnen.

³² Thi han skal overgives til Hedningerne og spottes, forhånes og bespyttes,

³³ og de skulle hudstryge og ihjelslå ham; og på den tredje Dag skal han opstå."

³⁴ Og de fattede intet deraf, og dette Ord var skjult for dem, og de forstode ikke det, som blev sagt.

³⁵ Men det skete, da han nærmede sig til Jeriko, sad der en blind ved Vejen og tiggede.

³⁶ Og da han hørte en Skare gå forbi, spurgte han, hvad dette var.

³⁷ Men de fortalte ham, at Jesus af Nazareth kom forbi.

³⁸ Og han råbte og sagde: "Jesus, du Davids Søn, forbarm dig over mig!"

³⁹ Og de, som gik foran, truede ham, for at han skulde tie; men han råbte meget stærkere: "Du Davids Søn, forbarm dig over mig!"

⁴⁰ Og Jesus stod stille og bød, at han skulde føres til ham; men da han kom nær til ham, spurgte han ham og sagde:

⁴¹ "Hvad vil du, at jeg skal gøre for dig?" Men han sagde: "Herre! at jeg må blive seende."

⁴² Og Jesus sagde til ham: "Bliv seende! din Tro har frelst dig."

⁴³ Og straks blev han seende, og han fulgte ham og priste Gud; og hele Folket lovpriste Gud, da de så det.

19

¹ Og han kom ind i Jeriko og drog derigennem.

² Og se, der var en Mand, som hed Zakæus; han var Overtolder, og han var rig.

³ Og han søgte at få at se, hvem der var Jesus, og kunde ikke for Skaren, fordi han var lille af Vækst.

⁴ Og han løb forud og steg op i et Morbær Figentræ, for at han kunde se ham; thi han skulde komme frem ad den Vej.

⁵ Og da Jesus kom til Stedet, så han op og blev ham var og sagde til ham: "Zakæus! skynd dig og stig ned; thi jeg skal i Dag blive i dit Hus."

⁶ Og han skyndte sig og steg ned og tog imod ham med Glæde.

⁷ Og da de så det, knurrede de alle og sagde: "Han er gået ind for at tage Herberge hos en syndig Mand."

⁸ Men Zakæus stod frem og sagde til Herren: "Se, Herre! Halvdelen af min Ejendom giver jeg de fattige; og dersom jeg har besveget nogen for noget, da giver jeg det fire Fold igen."

9 Men Jesus sagde til ham: "I Dag er der blevet dette Hus Frelse til Del, efterdi også han er en Abrahams Søn;

10 thi Menneskesønnen er kommen for at søge og frelse det fortabte."

11 Men medens de hørte på dette, fortsatte han og sagde en Lignelse, fordi han var nær ved Jerusalem, og de mente, at Guds Rige skulde straks komme til Syne.

12 Han sagde da: "En højbåren Mand drog til et fjernt Land for at få Kongemagt og vende tilbage igen.

13 Men han kaldte ti af sine Tjenere og gav dem ti Pund* og sagde til dem: Købslår dermed, indtil jeg kommer. { [*Et Pund (en Mine) var 100 Drakmer (se Luk. 15, 8.), altså omtrent 65 Kroner.] }

14 Men hans Medborgere hadede ham og skikkede Sendebud efter ham og lod sige: Vi ville ikke, at denne skal være Konge over os.

15 Og det skete, da han kom igen, efter at han havde fået Kongemagten, sagde han, at disse Tjenere, hvem han havde givet Pengene, skulde kaldes for ham, for at han kunde få at vide, hvad hver havde vundet.

16 Og den første trådte frem og sagde: Herre! dit Pund har erhvervet ti Pund til.

17 Og han sagde til ham: Vel, du gode Tjener! efterdi du har været tro i det mindste, skal du have Magt over ti Byer.

18 Og den anden kom og sagde: Herre! dit Pund har indbragt fem Pund.

19 Men han sagde også til denne: Og du skal

være over fem Byer.

²⁰ Og en anden kom og sagde: Herre! se, her er dit Pund, som jeg har haft liggende i et Tørklæde.

²¹ Thi jeg frygtede for dig, efterdi du er en streng Mand; du tager, hvad du ikke lagde, og høster, hvad du ikke såede.

²² Han siger til ham: Efter din egen Mund dømmer jeg dig, du onde Tjener! Du vidste, at jeg er en streng Mand, som tager, hvad jeg ikke lagde, og høster, hvad jeg ikke såede;

²³ hvorfor gav du da ikke mine Penge til Vekselsbordet, så jeg ved min Hjemkomst kunde have krævet dem med Rente?

²⁴ Og han sagde til dem, som stode hos: Tager Pundet fra ham, og giver det til ham, som har de ti Pund.

²⁵ Og de sagde til ham: Herre! han har ti Pund.

²⁶ Jeg siger eder, at enhver, som har, ham skal der gives; men den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har.

²⁷ Men fører disse mine Fjender hid, som ikke vilde, at jeg skulde være Konge over dem, og hugger dem ned for mine Øjne!"

²⁸ Og da han havde sagt dette, gik han foran og drog op til Jerusalem.

²⁹ Og det skete, da han nærmøde sig til Bethfage og Bethania ved det Bjerg, som kaldes Oliebjerget, udsendte han to af sine Disciple og sagde:

³⁰ "Går hen til den Landsby, som ligger lige for eder. Når I komme derind, skulle I finde et Føl bundet, på hvilket der endnu aldrig har siddet noget Menneske; og løser det, og fører det hid!

31 Og dersom nogen spørger eder: Hvorfor løse I det? da skulle I sige således: Herren har Brug for det.”

32 Men de udsendte gik hen og fandt det, ligesom han havde sagt dem.

33 Men da de løste Føllet, sagde dets Herrer til dem: “Hvorfor løse I Føllet?”

34 Og de sagde: “Herren har Brug for det.”

35 Og de førte det til Jesus, og de lagde deres Klæder på Føllet og lod Jesus sætte sig derpå.

36 Og da han drog frem, bredte de deres Klæder under ham på Vejen.

37 Men da han nu nærmede sig til Nedgangen fra Oliebjerget, begyndte hele Disciplenes Mængde med Glæde at prise Gud med høj Røst for alle de kraftige Gerninger, som de havde set, og de sagde:

38 “Velsignet være Kongen, som kommer, i Herrens Navn! Fred i Himmelen, og Ære i det højeste!”

39 Og nogle af Farisæerne i Skaren sagde til ham: “Mester! irttesæt dine Disciple!”

40 Og han svarede og sagde til dem: “Jeg siger eder, at hvis disse tie, skulle Stenene råbe.”

41 Og da han kom nær til og så Staden, græd han over den og sagde:

42 “Vidste dog også du, ja, selv på denne din Dag, hvad der tjener til din Fred! Men nu er det skjult for dine Øjne.

43 Thi der skal komme Dage over dig, da dine Fjender skulle kaste en Vold op omkring dig og omringe dig og trænge dig alle Vegne fra;

⁴⁴ og de skulle lægge dig helt øde og dine Børn i dig og ikke lade Sten på Sten tilbage i dig, fordi du ikke kendte din Besøgelses Tid.”

⁴⁵ Og han gik ind i Helligdommen og begyndte at uddrive dem, som solgte,

⁴⁶ og sagde til dem: “Der er skrevet: Og mit Hus er et Bedehus; men I have gjort det til en Røverkule.”

⁴⁷ Og han lærte daglig i Helligdommen; men Ypperstepræsterne og de skriftkloge og de første i Folket søgte at slå ham ihjel.

⁴⁸ Og de fandt ikke, hvad de skulde gøre; thi hele Folket hang ved ham og hørte ham.

20

¹ Og det skete på en af de Dage, medens han lærte folket i Helligdommen og forkyndte Evangeliet, da trådte Ypperstepræsterne og de skriftkloge tillige med de Ældste hen til ham.

² Og de talte til ham og sagde: “Sig os, af hvad Magt gør du disse Ting, eller hvem er det, som har givet dig denne Magt?”

³ Men han svarede og sagde til dem: “Også jeg vil spørge eder om en Ting, siger mig det:

⁴ Johannes's Dåb, var den fra Himmelen eller fra Mennesker?”

⁵ Men de overvejede med hverandre og sagde: “Sige vi: Fra Himmelen, da vil han sige: Hvorfor troede I ham ikke?

⁶ Men sige vi: Fra Mennesker, da vil hele Folket stene os; thi det er overbevist om, at Johannes var en Profet.”

⁷ Og de svarede, at de vidste ikke hvorfra.

⁸ Og Jesus sagde til dem: "Så siger ikke heller jeg eder, af hvad Magt jeg gør disse Ting."

⁹ Men han begyndte at sige denne Lignelse til Folket: "En Mand plantede en Vingård og lejede den ud til Vingårdsmænd og drog udenlands for lange Tider.

¹⁰ Og da Tiden kom, sendte han en Tjener til Vingårdsmændene, for at de skulde give ham af Vingårdens Frugt; men Vingårdsmændene sloge ham og sendte ham tomhændet bort.

¹¹ Og han sendte fremdeles en anden Tjener; men de sloge også ham og forhånede ham og sendte ham tomhændet bort.

¹² Og han sendte fremdeles en tredje; men også ham sårede de og kastede ham ud.

¹³ Men Vingårdens Herre sagde: Hvad skal jeg gøre? Jeg vil sende min Søn, den elskede; de ville dog vel undse sig, for ham.

¹⁴ Men da Vingårdsmændene så ham, rådsloge de indbyrdes og sagde: Det er Arvingen; lader os slå ham ihjel, for at Arven kan blive vor.

¹⁵ Og de kastede ham ud af Vingården og sloge ham ihjel. Hvad vil nu Vingårdens Herre gøre ved dem?

¹⁶ Han vil komme og ødelægge disse Vingårdsmænd og give Vingården til andre." Men da de hørte det, sagde de: "Det ske aldrig!"

¹⁷ Men han så på dem og sagde: "Hvad er da dette, som er skrevet: Den Sten, som Bygningsmændene forkastede, den er bleven til en Hovedhjørnestejn?"

¹⁸ Hver, som falder på denne Sten, skal slå sig

sønder; men hvem den falder på, ham skal den knuse.”

¹⁹ Og Ypperstepræsterne og de skriftkloge søgte at lægge Hånd på ham i den samme Time, men de frygtede for Folket; thi de forstode, at han sagde denne Lignelse imod dem.

²⁰ Og de toge Vare på ham og udsendte Lurere, der anstillede sig, som om de vare retfærdige, for at fange ham i Ord, så de kunde overgive ham til Øvrigheden og Landshøvdingens Magt.

²¹ Og de spurgte ham og sagde: “Mester! vi vide, at du taler og lærer Retteligt og ikke ser på Personer, men lærer Guds Vej i Sandhed.

²² Er det os tilladt at give Kejseren Skat eller ej?”

²³ Men da han mærkede deres Træskhed, sagde han til dem: “Hvorfor friste I mig?”

²⁴ Viser mig en Denar*; hvis Billede og Overskrift bærer den?” Men de svarede og sagde: “Kejserens.” { [*se til Matth. 18, 28.] }

²⁵ Men han sagde til dem: “Så giver da Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er.”

²⁶ Og de kunde ikke fange ham i Ord i Folkets Påhør, og de forundrede sig over hans Svar og tav.

²⁷ Men nogle af Saddukæerne, som nægte, at der er Opstandelse, kom til ham og spurgte ham og sagde:

²⁸ “Mester! Moses har foreskrevet os: Dersom en har en Broder, som er gift, og denne dør barnløs, da skal hans Broder tage Hustruen og oprejse sin Broder Afkom.

²⁹ Nu var der syv Brødre; og den første tog en Hustru og døde barnløs.

³⁰ Ligeså den anden.

³¹ Og den tredje tog hende, og således også alle syv; de døde uden at efterlade Børn.

³² Men til sidst døde også Hustruen.

³³ Hvem af dem får hende så til Hustru i Opstandelsen? thi de have alle syv haft hende til Hustru.”

³⁴ Og Jesus sagde til dem: “Denne Verdens Børn tage til Ægte og bortgiftes;

³⁵ men de, som agtes værdige til at få Del i hin Verden og i Opstandelsen fra de døde, tage hverken til Ægte eller bortgiftes.

³⁶ Thi de kunne ikke mere dø; thi de ere Engle lige og ere Guds Børn, idet de ere Opstandelsens Børn.

³⁷ Men at de døde oprejses, har også Moses givet til Kende i Stedet om Tornebusken, når han kalder Herren: Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud.

³⁸ Men han er ikke dødes, men levendes Gud; thi for ham leve de alle.”

³⁹ Men nogle af de skriftkloge svarede og sagde: “Mester! du talte vel.”

⁴⁰ Og de turde ikke mere spørge ham om noget.

⁴¹ Men han sagde til dem: “Hvorledes siger man, at Kristus er Davids Søn?

⁴² David selv siger jo i Salmernes Bog: Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre Hånd,

⁴³ indtil jeg får lagt dine Fjender som en Skammel for dine Fødder.

⁴⁴ Altså kalder David ham en Herre, hvorledes

er han da hans Søn?"

⁴⁵ Men i hele Folkets Påhør sagde han til Disciplene:

⁴⁶ "Vogter eder for de skriftkloge. som gerne ville gå i lange Klæder og holde af at lade sig hilse på Torvene og at have de fornemste Pladser i Synagogerne og at sidde øverst til Bords ved Måltiderne,

⁴⁷ de, som opæde Enkers Huse og på Skrømt bede længe; disse skulle få des hårdere Dom."

21

¹ Men idet han så op, fik han Øje på de rige, som lagde deres Gaver i Tempelblokken.

² Men han så en fattig Enke. som lagde to Skærve* deri. { [*se Mark. 12, 42.] }

³ Og han sagde: "Sandelig, siger jeg eder, at denne fattige Enke lagde mere i end de alle.

⁴ Thi alle disse lagde af deres Overflod hen til Gaverne; men hun lagde af sin Fattigdom al sin Ejendom, som hun havde."

⁵ Og da nogle sagde om Helligdommen, at den var prydet med smukke Sten og Tempelgaver. sagde han:

⁶ "Disse Ting, som I se - der skal komme Dage, da der ikke lades Sten på Sten, som jo skal nedbrydes."

⁷ Men de spurgte ham og sagde: "Mester! når skal dette da ske? og hvad er Tegnet på, når dette skal ske?"

⁸ Men han sagde: "Ser til, at I ikke blive forførte; thi mange skulle på mit Navn komme

og sige: Det er mig, og: Tiden er kommen nær. Går ikke efter dem!

⁹ Men når I høre om Krige og Oprør, da forskrækkes ikke; thi dette må først ske, men Enden er der ikke straks.”

¹⁰ Da sagde han til dem: “Folk skal rejse sig imod Folk, og Rige imod Rige.

¹¹ Og store Jordskælv skal der være her og der og Hungersnød og Pest, og der skal ske frygtelige Ting og store Tegn fra Himmelen.

¹² Men forud for alt dette skulle de lægge Hånd på eder og forfølge eder og overgive eder til Synagoger og Fængsler, og I skulle føres frem for Konger og Landshøvdinge for mit Navns Skyld.

¹³ Det skal falde ud for eder til Vidnesbyrd.

¹⁴ Lægger det da på Hjerte, at I ikke forud skulle overtænke, hvorledes I skulde forsvare eder.

¹⁵ Thi jeg, vil give eder Mund og Visdom, som alle eders Modstandere ikke skulle kunne modstå eller modsige.

¹⁶ Men I skulle endog forrådes af Forældre og Brødre og Frændere og Venner, og de skulle slå nogle af eder ihjel.

¹⁷ Og I skulle hades af alle for mit Navns Skyld.

¹⁸ Og ikke et Hår på eders Hoved skal gå tabt.

¹⁹ Ved eders Udholdenhed skulle I vinde eders Sjæle.

²⁰ Men når I se Jerusalem omringet af Krigshære, da forstår, at dens Ødelæggelse er kommen nær.

²¹ Da skulle de, som ere i Judæa, fly til Bjergene; og de, som ere inde i Staden, skulle

vige bort derfra; og de, som ere på Landet, skulle ikke gå ind i den.

²² Thi disse ere Hævnens Dage, da alt, hvad skrevet er, skal opfyldes.

²³ Men ve de frugtsommelige og dem, som give Die, i de Dage; thi der skal være stor Nød på Jorden og Vrede over dette Folk.

²⁴ Og de skulle falde for Sværdets Od og føres fangne til alle Hedningerne; og Jerusalem skal nedtrædes af Hedningerne, indtil Hedningernes Tider fuldkommes.

²⁵ Og der skal ske Tegn i Sol og Måne og Stjerner, og på Jorden skulle Folkene ængstes i Fortvivlelse over Havets og Bølgernes Brusen,

²⁶ medens Mennesker forsmægte af Frygt og Forventning om de Ting, som komme over Jorderige; thi Himmels Kræfter skulle rystes.

²⁷ Og da skulle de se Menneskesønnen komme i Sky med Kraft og megen Herlighed.

²⁸ Men når disse Ting begynde at ske, da ser op og opløfter eders Hoveder, efterdi eders Forløsning stunder til.”

²⁹ Og han sagde dem en Lignelse: “Ser Figentræet og alle Træerne;

³⁰ når de alt springe ud, da se I og skønne af eder selv, at Sommeren nu er nær.

³¹ Således skulle også I, når I se disse Ting ske, skønne, at Guds Rige er nær.

³² Sandelig, siger jeg eder, at denne Slægt skal ingenlunde forgå, førend det er sket alt sammen.

³³ Himmelen og Jorden skulle forgå; men mine Ord skulle ingenlunde forgå.

³⁴ Men vogter eder, at eders Hjerter ikke, nogen Tid besværes af Svir og Drukkenskab og timelige Bekymringer, så hin dag kommer pludseligt over eder som en Snare.

³⁵ Thi komme skal den over alle dem, der bo på hele Jordens Flade.

³⁶ Og våger og beder til enhver Tid, for at I må blive i Stand til at undfly alle disse Ting, som skulle ske, og bestå for Menneskesønnen."

³⁷ Men han lærte om Dagene i Helligdommen, men om Nætterne gik han ud og overnattede på det Bjerg, som kaldes Oliebjerget.

³⁸ Og hele Folket kom årle til ham i Helligdommen for at høre ham.

22

¹ Men de usyrede Brøds Højtid, som kaldes Påske, nærmede sig.

² Og Ypperstepræsterne og de skriftkloge søgte, hvorledes de kunde slå ham ihjel; thi de frygtede for Folket.

³ Men Satan gik ind i Judas, som kaldes Iskariot og var en af de tolv.

⁴ Og han gik hen og talte med Ypperstepræsterne og Høvedsmændene om, hvorledes han vilde forråde ham til dem.

⁵ Og de bleve glade og lovede at give ham Penge.

⁶ Og han tilsagde det; og han søgte Lejlighed til at forråde ham til dem uden Opløb.

⁷ Men de usyrede Brøds Dag kom, på hvilken man skulde slagte Påskelammet.

⁸ Og han udsendte Peter og Johannes og sagde: "Går hen og bereder os Påskelammet, at vi kunne spise det."

⁹ Men de sagde til ham: "Hvor vil du, at vi skulle berede det?"

¹⁰ Men han sagde til dem: "Se, når I ere komne ind i Staden, skal der møde eder en Mand, som bærer en Vandkrukke; følger ham til Huset, hvor han går ind,

¹¹ og I skulle sige til Husbonden i Huset: Mesteren siger: Hvor er det Herberge, hvor jeg kan spise Påskelammet med mine Disciple?

¹² Og han skal vise eder en stor Sal opdækket; der skulle I berede det."

¹³ Og de gik hen og fandt det således, som han havde sagt dem; og de beredte Påskelammet.

¹⁴ Og da Timen kom, satte han sig til Bords, og Apostlene med ham.

¹⁵ Og han sagde til dem: "Jeg har hjerteligt længtes efter at spise dette Påskelam med eder, førend jeg lider.

¹⁶ Thi jeg siger eder, at jeg skal ingen Sinde mere spise det, førend det bliver fuldkommet i Guds Rige."

¹⁷ Og han tog en Kalk, takkede og sagde: "Tager dette, og deler det imellem eder!

¹⁸ Thi jeg siger eder, at fra nu af skal jeg ikke drikke af Vintræets Frugt, førend Guds Rige kommer."

¹⁹ Og han tog Brød, takkede og brød det og gav dem det og sagde: "Dette er mit Legeme, det, som gives for eder; gør dette til min Ihukommelse!"

²⁰ Ligeså tog han også Kalken efter Af-

tensmåltidet og sagde: "Denne Kalk er den nye Pagt i mit Blod, det, som udgydes for eder.

²¹ Men se, hans Hånd, som forråder mig, er her på Bordet hos mig.

²² Thi Menneskesønnen går bort, som det er beskikket; dog ve det Menneske, ved hvem han bliver forrådt!"

²³ Og de begyndte at spørge hverandre indbyrdes om, hvem af dem det dog kunde være, som skulde gøre dette.

²⁴ Men der opstod også en Trætte iblandt dem om, hvem at dem der måtte synes at være den største.

²⁵ Men han sagde til dem: "Folkenes Konger herske over dem, og de, som bruge Myndighed over dem, kaldes deres Velgørere.

²⁶ I derimod ikke således; men den ældste iblandt eder blive som den yngste, og Føreren som den, der tjener.

²⁷ Thi hvem er størst: den, som sidder til Bords? eller den, som tjener? Mon ikke den, som sidder til Bords? Men jeg er iblandt eder som den, der tjener.

²⁸ Men I ere de, som have holdt ud med mig i mine Fristelser.

²⁹ Og ligesom min Fader har tildelt mig Kongedømme, tildeler jeg eder

³⁰ at skulle spise og drikke ved mit Bord i mit Rige og sidde på Troner og dømme Israels tolv Stammer."

³¹ Men Herren sagde: "Simon, Simon! se, Satan begærede eder for at sigte eder som Hvede.

³² Men jeg bad for dig, at din Tro ikke skal svigte; og når du engang omvender dig, da styrk dine Brødre!”

³³ Men han sagde til ham: “Herre! jeg er rede til at gå med dig både i Fængsel og i Døden.”

³⁴ Men han sagde: “Peter! jeg siger dig: Hanen skal ikke gale i Dag, førend du tre Gange har nægtet, at du kender mig.”

³⁵ Og han sagde til dem: “Da jeg udsendte eder uden Pung og Taske og Sko, manglede I da noget?” Og de sagde: “Intet.”

³⁶ Men han sagde til dem: “Men nu, den, som har en Pung, tage den med, ligeså også en Taske; og den, som ikke har noget Sværd, sælge sin Kappe og købe et!

³⁷ Thi jeg siger eder: Det, som er skrevet, bør opfyldes på mig, dette: “Og han blev regnet iblandt Overtrædere;” thi også med mig har det en Ende.”

³⁸ Men de sagde: “Herre! se, her er to Sværd.” Men han sagde til dem: “Det er nok.”

³⁹ Og han gik ud og gik efter sin Sædvane til Oliebjerget; men også Disciplene fulgte ham.

⁴⁰ Men da han kom til Stedet, sagde han til dem: “Beder om ikke at falde i Fristelse.”

⁴¹ Og han rev sig løs fra dem, så meget som et Stenkast, og faldt på Knæ, bad og sagde:

⁴² “Fader, vilde du dog tage denne Kalk fra mig! dog ske ikke min Villie, men din!”

⁴³ Men en Engel fra Himmelen viste sig for ham og styrkede ham.

⁴⁴ Og da han var i Dødsangst, bad han heftigere; men hans Sved blev som Blodsdråber,

der faldt ned på Jorden.

⁴⁵ Og da han stod op fra Bønnen og kom til Disciplene, fandt han dem sovende af Bedrøvelse.

⁴⁶ Og han sagde til dem: "Hvorfor sove I? Står op og beder, for at I ikke skulle falde i Fristelse."

⁴⁷ Medens han endnu talte, se, da kom der en Skare; og han, som hed Judas, en af de tolv, gik foran dem og nærmede sig til Jesus for at kysse ham.

⁴⁸ Men Jesus sagde til ham: "Judas! forråder du Menneskesønnen med et Kys?"

⁴⁹ Men da de, som vare omkring ham, så, hvad der vilde ske, sagde de: "Herre! skulle vi slå til med Sværd?"

⁵⁰ Og en af dem slog Ypperstepræstens Tjener og afhuggede hans højre Øre.

⁵¹ Men Jesus tog til Orde og sagde: "Lad dem gøre også dette!" Og han rørte ved hans Øre og lægte ham.

⁵² Men Jesus sagde til Ypperstepræsterne og Hovedsmændene for Helligdommen og de ældste, som vare komne til ham: "I ere gåede ud som imod en Røver med Sværd og Knipler.

⁵³ Da jeg var daglig hos eder i Helligdommen, udrakte I ikke Hænderne imod mig; men dette er eders Time og Mørkets Magt."

⁵⁴ Og de grebe ham og førte ham bort og bragte ham ind i Ypperstepræstens Hus; men Peter fulgte efter i Frastand.

⁵⁵ Og de tændte en Ild midt i Gården og satte sig sammen, og Peter sad midt iblandt dem.

⁵⁶ Men en Pige så ham sidde i Lysskæret og stirrede på ham og sagde: "Også denne var med

ham.”

⁵⁷ Men han fornægtede ham og sagde: “Jeg kender ham ikke. Kvinde!”

⁵⁸ Og lidt derefter så en anden ham og sagde: “Også du er en af dem.” Men Peter sagde: “Menneske! det er jeg ikke.”

⁵⁹ Og omtrent en Time derefter forsikrede en anden det og sagde: “I Sandhed, også denne var med ham; han er jo også en Galilæer.”

⁶⁰ Men Peter sagde: “Menneske! jeg forstår ikke, hvad du siger.” Og straks, medens han endnu talte, galede Hanen.

⁶¹ Og Herren vendte sig og så på Peter; og Peter kom Herrens Ord i Hu, hvorledes han havde sagt til ham: “Førend Hanen galer i Dag, skal du fornægte mig tre Gange.”

⁶² Og han gik udenfor og græd bitterligt.

⁶³ Og de Mænd, som holdt Jesus, spottede ham og sloge ham;

⁶⁴ og de kastede et Klæde over ham og spurgte ham og sagde: “Profeter! hvem var det, som slog dig?”

⁶⁵ Og mange andre Ting sagde de spottende til ham.

⁶⁶ Og da det blev Dag, samlede Folkets Ældste sig og Ypperstepræsterne og de skriftkloge, og de førte ham hen for deres Råd

⁶⁷ og sagde: “Er du Kristus, da sig os det!” Men han sagde til dem: “Siger jeg eder det, tro I det ikke.

⁶⁸ Og om jeg spørger, svare I mig ikke, ej heller løslade I mig*. { [*Ordene “ej heller løslade mig” mangle i nogle af de ældste Håndskrifter.] }

⁶⁹ Men fra nu af skal Menneskesønnen sidde ved Guds Krafts højre Hånd.”

⁷⁰ Men de sagde alle: “Er du da Guds Søn?” Og han sagde til dem: “I sige det; jeg er det.”

⁷¹ Men de sagde: “Hvad have vi længere Vidnesbyrd nødig? vi have jo selv hørt det af hans Mund!”

23

¹ Og hele Mængden stod op og førte ham for Pilatus.

² Og de begyndte at anklage ham og sagde: “Vi have fundet, at denne vildleder vort Folk og forbyder at give Kejseren Skat og siger om sig selv at han er Kristus, en Konge.”

³ Men Pilatus spurgte ham og sagde: “Er du Jødernes Konge?” Og han svarede og sagde til ham: “Du siger det.”

⁴ Men Pilatus sagde til Ypperstepræsterne og til Skarerne: “Jeg finder ingen Skyld hos dette Menneske.”

⁵ Men de bleve ivrigere og sagde: “Han oprører Folket, idet han lærer over hele Judæa fra Galilæa af, hvor han begyndte, og lige hertil.”

⁶ Men da Pilatus hørte om Galilæa, spurgte han, om Manden var en Galilæer.

⁷ Og da han fik at vide, at han var fra Herodes's Område, sendte han ham til Herodes, som også selv var i Jerusalem i disse Dage.

⁸ Men da Herodes så Jesus, blev han meget glad; thi han havde i lang Tid gerne villet se ham, fordi han hørte om ham, og han håbede at se et Tegn blive gjort af ham.

⁹ Og han gjorde ham mange Spørgsmål; men han svarede ham intet.

¹⁰ Men Ypperstepræsterne og de skriftkloge stode og anklagede ham heftigt.

¹¹ Men da Herodes med sine Krigsfolk havde hånet og spottet ham, kastede han et prægtigt Klædebon om ham og sendte ham til Pilatus igen.

¹² På den Dag bleve Herodes og Pilatus Venner med hinanden; thi de vare før i Fjendskab med hinanden.

¹³ Men Pilatus sammenkaldte Ypperstepræsterne og Rådsherrerne og Folket

¹⁴ og sagde til dem: "I have ført dette Menneske til mig som en, der forfører Folket til Frafald; og se, jeg har forhørt ham i eders Påhør og har ingen Skyld fundet hos dette Menneske i det, som I anklage ham for,

¹⁵ og Herodes ikke heller, thi han sendte ham tilbage til os; og se, han har intet gjort som han er skyldig at dø for.

¹⁶ Derfor vil jeg revse ham og lade ham løs."

¹⁷ [Men han var nødt til at løslade dem én på Højtiden.]* { [*verset mangler i adskillige af de ældste Håndskrifter og synes dannet efter Matth. 27, 15 og Mark. 15, 6.] }

¹⁸ Men de råbte alle sammen og sagde: "Bort med ham, men løslad os Barabbas!"

¹⁹ Denne var kastet i Fængsel for et Oprør, som var sket i Staden, og for Mord.

²⁰ Og atter talte Pilatus til dem, da han gerne vilde løslade Jesus.

²¹ Men de råbte til ham og sagde: "Korsfæst, korsfæst ham!"

22 Men han sagde tredje Gang til dem: "Hvad ondt har da denne gjort Jeg har ingen Dødsskyld fundet hos ham; derfor vil jeg revse ham og lade ham løs."

23 Men de trængte på med stærke Råb og forlangte, at han skulde korsfæstes; og deres Råb fik Overhånd.

24 Og Pilatus dømte, at deres Forlangende skulde opfyldes;

25 og han løslod den, de forlangte, som var kastet i Fængsel for Oprør og Mord; men Jesus overgav han til deres Villie.

26 Og da de førte ham bort, toge de fat på en vis Simon fra Kyrene, som kom fra Marken, og lagde Korset på ham, for at han skulde bære det bag efter Jesus.

27 Men der fulgte ham en stor Hob af Folket, og af Kvinder, som jamrede og græd over ham.

28 Men Jesus vendte sig om til dem og sagde: "I Jerusalems Døtre! græder ikke over mig, men græder over eder selv og over eders Børn!

29 Thi se, der kommer Dage, da man skal sige: Salige ere de ufrugtbare og de Liv, som ikke fødte, og de Bryster, som ikke gave Die.

30 Da skulle de begynde at sige til Bjergene: Falder over os! og til Højene: Skjuler os!

31 Thi gør man dette ved det grønne Træ, hvad vil da ske med det tørre?"

32 Men der blev også to andre Misdædere førte ud for at henrettes med ham.

33 Og da de vare komne til det Sted, som kaldes "Hovedskal", korsfæstede de ham der, og Misdæderne, den ene ved hans højre, og den

anden ved hans venstre Side.

³⁴ Men Jesus sagde: "Fader! forlad dem; thi de vide ikke, hvad de gøre." Men de delte hans Klæder imellem sig ved Lodkastning.

³⁵ Og Folket stod og så til; men også Rådsherrerne spottede ham og sagde: "Andre har han frelst, lad ham frelse sig selv, dersom han er Guds Kristus, den udvalgte."

³⁶ Men også Stridsmændene spottede ham, idet de trådte til, rakte ham Eddike og sagde:

³⁷ "Dersom du er Jødernes Konge, da frels dig selv!"

³⁸ Men der var også sat en Overskrift over ham [skreven på Græsk og Latin og Hebraisk]: "Denne er Jødernes Konge." { [*Ordene mangle i nogle af de ældste Håndskrifter. Joh. 19, 19.] }

³⁹ Men en af de ophængte Misdædere spottede ham og sagde: "Er du ikke Kristus? Frels dig selv og os!"

⁴⁰ Men den anden svarede og irettesatte ham og sagde: "Frygter heller ikke du Gud, da du er under den samme Dom?"

⁴¹ Og vi ere det med Rette; thi vi få igen, hvad vore Gerninger have forskyldt; men denne gjorde intet uskikkeligt."

⁴² Og han sagde: "Jesus! kom mig i Hu, når du kommer i dit Rige!"

⁴³ Og han sagde til ham: "Sandelig, siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i Paradiset."

⁴⁴ Og det var nu ved den sjette Time, og der blev Mørke over hele Landet indtil den niende Time,

⁴⁵ idet Solen formørkedes; og Forhænget i

Templet splittedes midt over.

⁴⁶ Og Jesus råbte med høj Røst og sagde: "Fader! i dine Hænder befaler jeg min Ånd;" og da han havde sagt det, udåndede han.

⁴⁷ Men da Høvedsmanden så det, som skete, gav han Gud Æren og sagde: "I Sandhed, dette Menneske var retfærdigt."

⁴⁸ Og alle Skarerne, som vare komne sammen til dette Skue, sloge sig for Brystet, da de så, hvad der skete, og vendte tilbage.

⁴⁹ Men alle hans Kyndinge stode langt borte, ligeså de Kvinder, som fulgte med ham fra Galilæa, og så dette.

⁵⁰ Og se, en Mand ved Navn Josef, som var Rådsherre, en god og retfærdig Mand,

⁵¹ han havde ikke samtykket i deres Råd og Gerning, han var fra Arimathæa, en jødisk By, og han forventede Guds Rige;

⁵² han gik til Pilatus og bad om Jesu Legeme.

⁵³ Og han tog det ned og svøbte det i et fint Linklæde, og han lagde ham i en Grav, som var hugget i en Klippe, hvor endnu ingen nogen Sinde var lagt.

⁵⁴ Og det var Beredelsesdag, og Sabbaten stundede til.

⁵⁵ Men Kvinderne, som vare komne med ham fra Galilæa, fulgte efter og så Graven, og hvorledes hans Legeme blev lagt.

⁵⁶ Og de vendte tilbage og beredte vellugtende Urter og Salver; og Sabbaten over holdt de sig stille efter Budet.

24

¹ Men på den første Dag i Ugen meget årle kom de til Graven og bragte de vellugtende Urter, som de havde beredt.

² Og de fandt Stenen bortvæltet fra Graven.

³ Men da de gik derind, fandt de ikke den Herres Jesu Legeme.

⁴ Og det skete, da de vare tvivlrådige om dette, se, da stode to Mænd for dem i strålende Klædebon.

⁵ Men da de bleve forfærdede og bøjede deres Ansigter imod Jorden, sagde de til dem: "Hvorfor lede I efter den levende iblandt de døde?"

⁶ Han er ikke her, men han er opstanden; kommer i Hu, hvorledes han talte til eder, medens han endnu var i Galilæa, og sagde,

⁷ at Menneskesønnen burde overgives i syndige Menneskers Hænder og korsfæstes og opstå på den tredje Dag."

⁸ Og de kom hans Ord i Hu.

⁹ Og de vendte tilbage fra Graven og kundgjorde alle disse Ting for de elleve og for alle de andre.

¹⁰ Men det var Maria Magdalene og Johanna og Maria, Jakobs Moder, og de øvrige Kvinder med dem; de sagde Apostlene disse Ting.

¹¹ Og disse Ord kom dem for som løs Tale; og de troede dem ikke.

¹² Men Peter stod op og løb til Graven; og da han kiggede derind ser han Linklæderne alene liggende der, og han gik hjem i Undren over det, som var sket.

¹³ Og se, to af dem vandrede på den samme Dag til en Landsby, som lå tresindstyve Stadier*

fra Jerusalem, dens Navn var Emmaus. {
[*halvanden dansk Mil; en stadie var 300 Alen.
Matth. 14, 24. Joh. 6, 19. k. 11, 18.] }

¹⁴ Og de talte med hinanden om alle disse Ting, som vare skete.

¹⁵ Og det skete, medens de samtalede og spurgte hinanden indbyrdes, da kom Jesus selv nær og vandrede med dem.

¹⁶ Men deres Øjne holdtes til, så de ikke kendte ham.

¹⁷ Men han sagde til dem: "Hvad er dette for Ord, som I skifte med hinanden på Vejen?" Og de standsede bedrøvede.

¹⁸ Men en af dem, som hed Kleofas, svarede og sagde til ham: "Er du alene fremmed i Jerusalem og ved ikke, hvad der er sket der i disse dage?"

¹⁹ Og han sagde til dem: "Hvilket?" Men de sagde til ham: "Det med Jesus af Nazareth, som var en Profet, mægtig i Gerning og Ord for Gud og alt Folket;

²⁰ og hvorledes Ypperstepræsterne og vore Rådsherrer have overgivet ham til Dødsdom og korsfæstet ham.

²¹ Men vi håbede, at han var den, som skulde forløse Israel. Men med alt dette er det i Dag den tredje Dag, siden dette skete.

²² Men også nogle af vore Kvinder have forfærdet os, idet de kom årle til Graven,

²³ og da de ikke fandt hans Legeme, kom de og sagde, at de havde også set et Syn af Engle, der sagde, at han lever.

²⁴ Og nogle af vore gik hen til Graven, og de fandt det således, som Kvinderne havde sagt;

men ham så de ikke.”

²⁵ Og han sagde til dem: “O I uforstandige og senhjertede til at tro på alt det, som Profeterne have talt!

²⁶ Burde ikke Kristus lide dette og indgå til sin Herlighed?”

²⁷ Og han begyndte fra Moses og fra alle Profeterne og udlagde dem i alle Skrifterne det, som handlede om ham.

²⁸ Og de nærmede sig til Landsbyen, som de gik til; og han lod, som han vilde gå videre.

²⁹ Og de nødte ham meget og sagde: “Bliv hos os; thi det er mod Aften, og Dagen hælder.” Og han gik ind for at blive hos dem.

³⁰ Og det skete, da han havde sat sig med dem til Bords, tog han Brødet, velsignede og brød det og gav dem det.

³¹ Da bleve deres Øjne åbnede, og de kendte ham; og han blev usynlig for dem.

³² Og de sagde til hinanden: “Brændte ikke vort Hjerter i os, medens han talte til os på Vejen og oplod os Skrifterne?”

³³ Og de stode op i den samme Time og vendte tilbage til Jerusalem og fandt forsamlede de elleve og dem, som vare med dem, hvilke sagde:

³⁴ “Herren er virkelig opstanden og set af Simon.”

³⁵ Og de fortalte, hvad der var sket på Vejen, og hvorledes han blev kendt af dem, idet han brød Brødet.

³⁶ Men medens de talte dette, stod han selv midt iblandt dem; og han siger til dem: “Fred være med eder!”

³⁷ Da forskrækkedes de og betoges af Frygt og mente, at de så en Ånd.

³⁸ Og han sagde til dem: "Hvorfor ere I forfærdede? og hvorfor opstiger der Tvivl i eders Hjerter?"

³⁹ Ser mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler på mig og ser; thi en Ånd har ikke Kød og Ben, som I se, at jeg har."

⁴⁰ Og da han havde sagt dette, viste han dem sine Hænder og sine Fødder.

⁴¹ Men da de af Glæde herover endnu ikke kunde tro og undrede sig, sagde han til dem: "Have I her noget at spise?"

⁴² Og de gave ham et Stykke af en stegt Fisk*.
{ [*Nogle Håndskrifter tilføje her: og af en Honningkage.] }

⁴³ Og han tog det og spiste det for deres Øjne.

⁴⁴ Men han sagde til dem: "Dette er mine Ord, som jeg talte til eder, medens jeg endnu var hos eder, at de Ting bør alle sammen opfyldes, som ere skrevne om mig i Mose Lov og Profeterne og Salmerne."

⁴⁵ Da oplod han deres Forstand til at forstå Skrifterne.

⁴⁶ Og han sagde til dem: "Således er der skrevet, at Kristus skulde lide og opstå fra de døde på den tredje Dag,

⁴⁷ og at der i hans Navn skal prædikes Omvendelse og Syndernes Forladelse for alle Folkeslagene og begyndes fra Jerusalem.

⁴⁸ I ere Vidner om disse Ting.

⁴⁹ Og se, jeg sender min Faders Forjættelse over eder; men I skulle blive i Staden, indtil I

blive iførte Kraft fra det høje.”

⁵⁰ Men han førte dem ud til hen imod Bethania, og han opløftede sine Hænder og velsignede dem.

⁵¹ Og det skete, idet han velsignede dem, skiltes han fra dem og opløftedes til Himmelen.

⁵² Og efter at have tilbudt ham vendte de tilbage til Jerusalem med stor Glæde.

⁵³ Og de vare stedse i Helligdommen og priste Gud.

Hellig Bibel **The Holy Bible in Danish (OT 1931, NT 1907)**

Copyright © 1907, 1931 Det Danske Bibelselskab

Language: Dansk (Danish)

Translation by: Danish Bible Society

The New Testament is in the Public Domain. The Old Testament is © 1931 Det Danske Bibelselskab 1931.

[The Danish Bible Society]

This etext is distributed by Professor Michael S. Hart through the Project Gutenberg Association at Carnegie-Mellon University (the "Project") under the Project's "Project Gutenberg" trademark and with the permission of the etext's copyright owner.

LICENSE

You can (and are encouraged!) to copy and distribute this Project Gutenberg-tm etext. Since, unlike many other of the Project's etexts, it is copyright protected, and since the materials and methods you use will effect the Project's reputation,

your right to copy and distribute it is limited by the copyright laws and by the conditions of this "Small Print!" statement.

[A] ALL COPIES: The Project permits you to distribute copies of this etext electronically or on any machine readable medium now known or hereafter discovered so long as you:

(1) Honor the refund and replacement provisions of this "Small Print!" statement; and

(2) Pay a royalty to the Project of 20% of the net profits you derive calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. If you don't derive profits, no royalty is due. Royalties are payable to "Project Gutenberg Association/Carnegie Mellon-University" within the 60 days following each date you prepare (or were legally required to prepare) your annual (or equivalent periodic) tax return.

[B] EXACT AND MODIFIED COPIES: The copies you distribute must either be exact copies of this etext, including this Small Print statement, or can be in binary, compressed, mark-up, or proprietary form (including any form resulting from word processing or hypertext software), so long as *EITHER*:

(1) The etext, when displayed, is clearly readable, and does *not* contain characters other than those intended by the author of the work, although tilde (~), asterisk (*) and underline (_) characters may be used to convey punctuation intended by the author, and additional characters may be used to indicate hypertext links; OR

(2) The etext is readily convertible by the reader at no expense into plain ASCII, EBCDIC or equivalent form by the program that displays the etext (as is the case, for instance, with most word processors); OR

(3) You provide or agree to provide on request at no additional cost, fee or expense, a copy of the etext in plain ASCII.

LIMITED WARRANTY; DISCLAIMER OF DAMAGES

This etext may contain a "Defect" in the form of incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other infringement, a defective or damaged disk, computer virus, or codes that damage or cannot be read by your equipment. But for the "Right of Replacement or Refund" described below, the Project (and any other party you may receive this etext from as a PROJECT GUTENBERG-tm etext) disclaims all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees, and YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE OR UNDER STRICT LIABILITY, OR FOR BREACH OF WARRANTY OR CONTRACT, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES, EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGES.

If you discover a Defect in this etext within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending an explanatory note within that time to the person you received it from. If you received it on a physical medium, you must return it with your note, and such person may choose to alternatively give you a replacement copy. If you received it electronically, such person may choose to alternatively give you a second opportunity to receive it electronically.

THIS ETEXT IS OTHERWISE PROVIDED TO YOU "AS-IS". NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, ARE MADE TO YOU AS

TO THE ETEXT OR ANY MEDIUM IT MAY BE ON, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR A PARTICULAR PURPOSE. Some states do not allow disclaimers of implied warranties or the exclusion or limitation of consequential damages, so the above disclaimers and exclusions may not apply to you, and you may have other legal rights.

INDEMNITY

You will indemnify and hold the Project, its directors, officers, members and agents harmless from all liability, cost and expense, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following that you do or cause:

[1] distribution of this etext, [2] alteration, modification, or addition to the etext, or [3] any Defect.

WHAT IF YOU *WANT* TO SEND MONEY EVEN IF YOU DON'T HAVE TO?

Project Gutenberg is dedicated to increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine readable form. The Project gratefully accepts contributions in money, time, scanning machines, OCR software, public domain etexts, royalty free copyright licenses, and whatever else you can think of. Money should be paid to "Project Gutenberg Association/Carnegie-Mellon University".

2021-07-19

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 31 Aug 2023

513e5c96-9333-5304-9e1c-c284344d9d1c